

Lovforslag nr. L 171. Fremsat den 24. april 1991 af justitsministeren (Engell)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(EF-asylkonventionen)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 462 af 26. juni 1987, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.«

2. I § 7, stk. 4, indsættes som 2. pkt.:

»Reglen i 1. pkt. finder ikke anvendelse på udlændinge, der opholder sig i et andet EF-land.«

3. I § 7, stk. 5, ændres »§ 48, stk. 2,« til: »§ 48 a, stk. 1,«.

4. I § 28, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»Har Danmark fremsat anmodning over for et andet EF-land om overtagelse af udlændingen efter EF-asylkonventionen, jf. § 29 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet EF-land har besvaret anmodningen.«

5. Efter § 29 indsættes som nyt kapitel:

»Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asylkonventionen

§ 29 a. En udlænding kan overføres til et andet EF-land efter reglerne i EF-asylkonventionen. På samme måde kan en udlænding tilbageføres til et andet EF-land i de tilfælde, hvor

dette efter EF-asylkonventionen skal tilbagetage udlændingen.

Stk. 2. Ved EF-asylkonventionen forstås i denne lov Konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater.«

6. I § 30, stk. 1, ændres »3-5« til: »3-5a«.

7. I § 34 ændres »udvises eller afvises,« til: »udvises eller afvises, eller om udlændingen skal overføres eller tilbageføres efter EF-asylkonventionen,«.

8. I § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »afvisning eller udvisning efter § 24, nr. 5, og § 25,« til: »afvisning eller udvisning efter § 24, nr. 5, og § 25 eller overførsel eller tilbageførsel efter EF-asylkonventionen,«.

9. I § 37, stk. 5, ændres »afvisning eller udvisning« til: »afvisning eller udvisning eller om overførsel eller tilbageførsel efter EF-asylkonventionen.«

10. § 48, stk. 2, udgår og i stedet indsættes:

»§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af §§ 7-8, træffer Direktoratet for Udlændinge snarest muligt afgørelse om overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter reglerne i kapitel 5 eller udvisning efter § 24, nr. 5, og i givet fald udsendelse.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 behandles ikke, før der er truffet afgørel-

se efter stk. 1, og udlændingen i givet fald er udrejst af landet. Udlændingen må dog ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i artikel 1 A i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 3. Indgiver en udlænding, der opholder sig i et andet EF-land, ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8, træffer Direktoratet for Udlændinge afgørelse vedrørende ansøgningen.

§ 48 b. Anmoder et andet EF-land Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i EF-asyllkonventionen, træffer Direktoratet for Udlændinge snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Direktoratet for Udlændinge uanset reglerne i §§ 48 a-b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Direktoratet for Udlændinges afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til justitsministeren. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Skal ansøgningen behandles her i landet, gøres udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.«

11. Efter § 58 indsættes som nyt kapitel:

»Kapitel 8 a

Forskellige bestemmelser

§ 58 a. Fortrolige oplysninger, der er modta-

get fra et andet EF-lands myndigheder efter EF-asyllkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet efter konventionen.

§ 58 b. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af EF-asyllkonventionen.

§ 58 c. Justitsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asyllkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilslutte sig EF-asyllkonventionen eller et hertil svarende arrangement.«

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af justitsministeren.

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget tilsigter at skabe det retlige grundlag for Danmarks ratifikation af EF-asylkonventionen.

Formålet med EF-asylkonventionen er at fastslå princippet om, at én og kun én stat, der udpeges efter konventionens kriterier, skal have ansvaret for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i et af EF-landene. Herved kan man undgå, at asylansøgerne bliver kastebolde mellem landene, fordi ingen vil påtage sig ansvaret for behandlingen af sagen. Endvidere kan man undgå, at flere medlemsstater unødigt bruger ressourcer på at behandle samtidige eller successive asylansøgninger fra samme person. Konventionen indeholder således værnetingsregler, der svarer til det 1. asyllandsprincip, som i forvejen følges af de fleste medlemsstater.

EF-asylkonventionen tilsigter ikke at skabe ensartede regler for, hvilke betingelser en asylansøger skal opfylde for at få asyl i en medlemsstat (materielle asylregler). På længere sigt er det imidlertid EF-landenes mål at nå frem til en harmonisering af asylpolitikken.

Konventionen blev undertegnet af de 11 andre EF-medlemsstater den 15. juni 1990 i Dublin. Konventionen er endnu ikke undertegnet af Danmark. Konventionen træder i kraft, når alle tolv EF-medlemsstater har ratificeret konventionen.

2. Forholdet til tredjelande

En række tredjelande, først og fremmest Norge, Sverige, Østrig og Schweiz, har udtrykt interesse for at deltage i en tilsvarende ordning vedrørende asylansøgere som den, der er indeholdt i asylokonventionen. EF-landene har i forbindelse med Dublin-ministermødet tilkendegivet, at de for at sikre, at asylansøgere gives tilstrækkelige garantier, vil lade den mulighed stå åben at udvide samarbejdet i henhold til asylokonventionen til andre stater ved at lade dem indgå forpligtelser i lighed med de i konventionen fastsatte ved hjælp af passende instrumenter. Flertallet af EF-landene har imidlertid fundet, at det er for tidligt at indlede egentlige forhandlinger med tredj-

lande om en tilknytning til EF-asylokonventionen, eftersom konventionen endnu ikke er undertegnet af alle medlemsstater. Medlemsstaterne har endvidere givet udtryk for, at spørgsmålet om tredjelandes tilknytning til EF-asylokonventionen rejser en række politiske og juridiske problemer.

Danmark har under arbejdet med EF-asylokonventionen støttet tanken om, at tredjelande - som f.eks. de nordiske lande - får mulighed for at indgå i samarbejdet. Det er nærliggende, at en sådan udvidelse af samarbejdet til også at omfatte andre lande end EF-medlemsstaterne faktisk vil finde sted. Justitsministeriet har derfor udformet lovforslaget således, at der åbnes mulighed for, at Danmark kan tilslutte sig fremtidige tilsvarende aftaler, der indgås med lande uden for EF.

3. Konventionens indhold

Konventionens indhold kan opdeles i 5 hovedkategorier:

- generelle principper,
- kriterier for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig,
- følgerne af at være udpeget som den ansvarlige stat,
- udveksling af oplysninger og
- tilknyttede bestemmelser.

Konventionsteksten er optaget som bilag 1 til lovforslaget. Som bilag 2 er optaget en mødeprotokol for konferencen mellem EF-medlemsstaternes ministre med ansvar for indvandring i Dublin den 15. juni 1990. Som bilag 3 er optaget den gældende udlændingelov.

3.1. Generelle principper

Konventionen indledes med en principklæring, idet medlemsstaterne på ny bekræfter deres forpligtelser i henhold til Geneve-konventionen og New York-protokollen om flygtninges retsstilling uden nogen som helst geografisk begrænsning af disse teksters anvendelsesområde, og bekræfter deres tilsagn om at samarbejde med De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge, jf. konventionens artikel 2.

Medlemsstaterne forpligter sig endvidere til at sørge for, at enhver udlænding, der indgiver en asylansøgning ved grænsen til eller i et af medlemslandene, får denne ansøgning behandlet, jf. konventionens artikel 3, stk. 1.

Konventionen fastslår, at enhver asylansøgning, der indgives af en udlænding i en af staterne, skal behandles af én enkelt medlemsstat, som udpeges efter objektive kriterier, der er fastsat i konventionen, jf. konventionens artikel 3, stk. 2, og artikel 4-8. Ansøgningen behandles af medlemsstaten i overensstemmelse med dens nationale lovgivning og dens internationale forpligtelser.

Enhver medlemsstat bevarer sin suveræne ret til at behandle en asylansøgning, selv om den ikke er forpligtet hertil efter kriterierne i konventionen, jf. konventionens artikel 3, stk. 3. Den medlemsstat, der er ansvarlig efter konventionens bestemmelser, bliver herefter frigjort fra sine forpligtelser, idet disse overgår til den stat, som ønsker at behandle ansøgningen.

Enhver medlemsstat bevarer muligheden for i medfør af sin nationale lovgivning at sende en asylansøger til et tredjeland under overholdelse af bestemmelserne i Geneve-konventionen, som ændret ved New York-protokollen, jf. konventionens artikel 3, stk. 5.

3.2. Kriterier for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig

Konventionen fastlægger i artikel 4-8 de kriterier, som er afgørende for, hvilken af medlemsstaterne der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en udlænding. Disse kriterier tager hensyn til asylansøgerens eventuelle familiemæssige tilknytning og til, hvordan vedkommende er rejst ind på medlemsstaternes område. Kriterierne finder anvendelse i den anførte rækkefølge.

Ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning er således i første række den stat, hvor *asylansøgerens nærmeste familiemedlemmer* allerede opholder sig som konventionsflygtninge (ægtefælle, mindreårige børn eller forældre, dersom asylansøgeren selv er mindreårig), jf. konventionens artikel 4.

De øvrige kriterier er baseret på, hvor stor en del af ansvaret en medlemsstat har påtaget sig ved asylansøgerens indrejse på medlemsstaternes område. Som følge heraf er i anden række den stat ansvarlig, som har udstedt en *opholdstilladelse* eller et *visum* til asylansøgeren, eller den stat, via hvilken asylansøgeren *lovligt* eller *ulovligt er indrejst* på De Europæiske Fællesskabers område, jf. artikel 5-7.

Disse kriterier er lagt til grund, fordi de er objektive, og fordi de er udtryk for, at der er skabt en forbindelse mellem den pågældende udlænding og den stat

der udpeges som ansvarlig. Reglerne berører ikke princippet i Geneve-konventionens artikel 31 om, at en asylansøger ikke kan straffes for ulovlig indrejse eller ophold, når han kommer direkte fra det land, hvor han følte sig truet med forfølgelse, og hvis han uopholdeligt henvender sig til myndighederne.

Dersom det ikke på grundlag af ovennævnte kriterier kan afgøres, hvilken stat der er ansvarlig, er det *den første medlemsstat*, som asylansøgningen er indgivet til, der er ansvarlig for behandlingen, jf. artikel 8. Denne subsidiære bestemmelse sikrer sammenhæng i ordningen, idet der hermed gives alle asylansøgere sikkerhed for, at deres ønske om asyl under alle omstændigheder vil blive behandlet af en stat.

En stat kan imidlertid beslutte at behandle en asylansøgning af humanitære grunde, navnlig af familiemæssige eller kulturelle hensyn, selv om den ikke er ansvarlig ud fra ovennævnte kriterier, forudsat at asylansøgeren er indforstået hermed. Denne mulighed skal ses i sammenhæng med det generelle princip om, at enhver stat bevarer retten til suverænt at bestemme, om den vil behandle en asylansøgning.

3.3. Følgerne af at være udpeget som den ansvarlige stat

Den stat, der er udpeget som ansvarlig, eller som har besluttet at behandle en asylansøgning, påtager sig en række forpligtelser, der fastsættes i konventionens artikel 10.

Den er således forpligtet til på sit område at *modtage* en asylansøger, der befinder sig i en anden medlemsstat.

Den er navnlig forpligtet til at *afslutte behandlingen* af asylansøgningen. Denne behandling foregår på de betingelser, der er fastsat i hver enkelt stats lovgivning og i overensstemmelse med bestemmelserne i Geneve-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967.

Den ansvarlige medlemsstat er ligeledes forpligtet til, bortset fra de i konventionen fastsatte undtagelsestilfælde, at *tilbagetage* en asylansøger, der *ulovligt* opholder sig i en anden medlemsstat, medens vedkommendes asylansøgning er under behandling, eller når den er blevet afslået.

For at undgå at asylansøgeren befinder sig i uvisshed for længe, er overførsels- og tilbagetagelsesprocedurerne søgt gjort fleksible og fristerne så korte som muligt.

3.4. Udveksling af oplysninger

Konventionen foreskriver udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne, jf. konventionens artikler 14-15.

Der kan for det første udveksles *generelle oplysninger* om love og praksis, som gælder med hensyn til asyl, samt statistiske oplysninger på området. Oplysningerne kan også vedrøre forholdene i asylansøgerens oprindelige hjemland eller seneste opholdsland.

Sådanne udvekslinger af oplysninger vil gøre det muligt for medlemsstaterne at få bedre forståelse for asylspørgsmål og drage fordel af de erfaringer, som de øvrige parter i konventionen indhøster. Det vil også gøre det muligt at nå til mere samstemmende vurderinger af asylspørgsmål, således at der ikke bliver for stor forskelsbehandling.

Der kan endvidere udveksles *individuelle oplysninger* mellem medlemsstaterne. Formålet hermed er at give den stat, der får forelagt en asylansøgning, mulighed for at få de oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe afgørelse med fuldt kendskab til sagens omstændigheder. Sådanne udvekslinger af oplysninger er nødvendige for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, for at opdage eventuel indgivelse af flere, samtidige asylansøgninger, og for at gennemføre konventionens bestemmelser.

De individuelle oplysninger, der kan udveksles, er *udtømmende* opregnet i konventionen og vedrører asylansøgerens identitet, den anvendte rejserute, de opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af en medlemsstat, og status over behandlingen af asylansøgningen. Begrundelsen for asylansøgningen og for afgørelsen kan meddeles, såfremt den stat, der sidder inde med disse oplysninger, og den pågældende udlænding samtykker heri.

Udvekslingen af individuelle oplysninger er omgærdet med alle de nødvendige retssikkerhedsgarantier. Konventionen fastlægger således nøjagtigt, til hvem disse oplysninger kan meddeles, og til hvilket formål de kan anvendes, idet de udelukkende må tjene til gennemførelsen af bestemmelserne i denne konvention. Udvekslingen sker bilateralt og på udtrykkelig opfordring af en medlemsstat. Der er fastsat bestemmelser, der sikrer, at oplysningerne er korrekte og ajourførte, samt at asylansøgeren har adgang til oplysningerne. Der er ligeledes opstillet regler for, hvordan oplysningerne opbevares, og hvorledes deres fortrolige karakter kan beskyttes.

Elektronisk databehandling af disse oplysninger kan kun ske ved overholdelse af principperne i Strasbourg-konventionen af 28. januar 1981 om beskyttelse af personer med hensyn til automatisk behandling af data af personlig karakter og under kontrol af en

national instans. Udveksling af oplysninger kan kun finde sted mellem de kontraherende parter, og oplysningerne videregives under ingen omstændigheder til myndighederne i asylansøgerens oprindelige hjemlande.

Udvekslingen af oplysninger vil således på ingen måde kunne skade de berørte personer eller de familiemedlemmer, der er blevet tilbage i det oprindelige hjemland.

3.5. Tilknyttede bestemmelser

Konventionen åbner mulighed for *revision* af bestemmelserne, navnlig hvis virkeliggørelsen af målene i artikel 8 A i traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab gør det nødvendigt, jf. konventionens artikel 16.

Konventionen åbner ligeledes mulighed for, at en medlemsstat, der møder større vanskeligheder, rent undtagelsesvis kan *suspendere* anvendelsen af konventionens bestemmelser, jf. konventionens artikel 17, stk. 2. Dette forudsætter dog, at et kvalificeret flertal af medlemsstaterne samtykker heri.

Der nedsættes et udvalg bestående af regeringsrepræsentanter fra hver medlemsstat og med deltagelse af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, jf. konventionens artikel 18. Udvalgets opgave er navnlig at fastsætte visse supplerende regler om anvendelsen af konventionen og at behandle ethvert generelt spørgsmål vedrørende anvendelsen og fortolkningen af konventionen.

4. Konventionens gennemførelse i dansk ret

For at skabe det retlige grundlag for dansk ratifikation af EF-asylkonventionen må der gennemføres forskellige ændringer i udlændingeloven, således at denne svarer til konventionens system.

Justitsministeriet har i den forbindelse overvejet, om de ændringer, som skal gennemføres på baggrund af EF-asylkonventionen, bør samles i et særskilt kapitel i udlændingeloven eller om ændringerne skal ske de steder i udlændingeloven, hvor det er relevant. Man har fundet, at det af lovtekniske grunde er rigtigst at indarbejde konventionens bestemmelser i tilknytning til de regler i udlændingeloven, der i dag regulerer behandlingen af asylansøgninger. Der er ikke i lovforslaget medtaget forslag om ændringer i udlændingeloven, som ikke er begrundet i ønsket om, at Danmark tiltræder EF-asylkonventionen.

4.1. Forpligtelsen til at behandle en asylansøgning efter konventionen

EF-asylkonventionen indeholder i artikel 4-9 kriterier for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i et EF-

land. Efter EF- asylkonventionens artikel 10 har Danmark pligt til at overtage, dvs. tillade indrejse for en asylansøger, hvis ansøgning Danmark efter konventionens regler er ansvarlig for at behandle.

Ifølge EF- asylkonventionens artikel 3, stk. 6, indledes proceduren til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, så snart en asylansøgning indgives for første gang i et EF-land. En medlemsstat, der har fået forelagt en asylansøgning, og som mener, at Danmark er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan ifølge konventionens artikel 11 snarest muligt og i hvert fald inden 6 måneder efter, at asylansøgningen er indgivet, anmode Danmark om at overtage asylansøgeren. Danmark skal i så fald tage stilling til anmodningen om overtagelse senest 3 måneder efter anmodningens forelæggelse. Hvis anmodningen imødekommes, skal overførslen af asylansøgeren herefter ske senest en måned efter, at anmodningen blev imødekommet.

Reglerne om behandlingen af asylansøgninger i de tilfælde, hvor Danmark i henhold til konventionen er ansvarlig herfor, samt forpligtelsen til i disse tilfælde at *overtage asylansøgeren* i overensstemmelse med konventionens regler fremgår af den foreslåede nye § 48 b.

Som nævnt skal Danmark tage stilling til anmodningen om overtagelse senest 3 måneder efter anmodningens forelæggelse. Det foreslås imidlertid utrykkelig fastsat i udlændingeloven, at afgørelsen skal træffes snarest muligt. Justitsministeriet agter endvidere i forbindelse med gennemførelsen af lovforslaget at instruere Direktoratet for Udlændinge om at træffe afgørelse om overtagelse efter den foreslåede § 48 b snarest muligt og senest 3 måneder efter anmodningens forelæggelse. Det følger i øvrigt også af almindelige forvaltningsretlige principper, at sagsbehandlingen bør afsluttes så hurtigt som muligt, således at fristen på 3 måneder, som vil fremgå af de retningslinier, som tænkes fastsat for Direktoratet, kun bør udnyttes, hvor det er nødvendigt, f.eks. af hensyn til sagens oplysning.

Er ansøgningen indgivet til Danmark, skal Danmark efter konventionens artikel 3, stk. 7, *tilbage tage asylansøgeren*, hvis denne under proceduren til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig, har trukket sin oprindelige ansøgning tilbage og herefter er rejst til et andet EF-land og har indgivet en ny ansøgning dér. Forpligtelsen til at tilbage tage asylansøgeren ophører dog, hvis asylansøgeren i mellemtiden har forladt fællesskabernes område i en periode på mindst tre måneder, eller hvis asylansøgeren af et andet EF-land har fået udstedt en opholdstilladelse med en varighed på mere end tre måneder. Det kan f.eks. være

en opholdstilladelse, der gives af et andet EF-land, efter regler om familiesammenføring.

Er det fastslået, at Danmark skal behandle sagen, skal Danmark endvidere efter konventionens artikel 10 i en række andre tilfælde tilbage tage asylansøgeren, nemlig a) hvis denne ulovligt opholder sig i et andet EF-land, b) hvis denne har tilbage kaldt sin ansøgning og indgivet asylansøgning i et andet EF-land, eller c) hvis Danmark har afslået ansøgningen, og asylansøgeren nu opholder sig ulovligt i et andet EF-land.

Der er derfor i den foreslåede nye § 48 b medtaget regler om tilbage tagelse af asylansøgeren i de i konventionen nævnte tilfælde.

Efter EF- asylkonventionens artikel 13 skal den stat, der anmodes om tilbage tagelse, give svar på anmodningen senest 8 dage efter forelæggelsen af anmodningen. Direktoratet for Udlændinge vil blive instrueret om, at afgørelse om tilbage tagelse skal træffes straks og senest 8 dage efter anmodningens forelæggelse.

4.2. Overførsel og tilbageførsel af asylansøgere

Når en udlænding ved ankomsten til Danmark ansøger om asyl her i landet og ikke er i besiddelse af fornødent pas og/eller visum, træffes afgørelse om afvisning i dag af Direktoratet for Udlændinge efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5, jf. § 48, stk. 2. Beslutning om afvisning træffes i givet fald uden en forudgående materiel asylbedømmelse her i landet. Udlændingen må ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i artikel 1 A i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. Direktoratet foretager endvidere i forbindelse med beslutningen om afvisning en vurdering af den pågældendes (familiemæssige) tilknytning til Danmark.

Som nævnt indledes proceduren til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, så snart en asylansøgning indgives for første gang i et EF-land. Hvis Danmark får forelagt en asylansøgning, som et andet EF-land skal behandle, kan Danmark ifølge konventionens artikel 11 snarest muligt og i hvert fald inden 6 måneder efter, at asylansøgningen er indgivet, anmode det andet EF-land om at overtage asylansøgeren. Det andet land skal tage stilling til anmodningen om overtagelse senest 3 måneder efter, at Danmark har forelagt anmodningen. Hvis anmodningen imødekommes, skal overførslen af asylansøgeren ske senest en måned efter, at anmodningen er blevet imødekommet.

Med henblik på at sikre en smidig og effektiv procedure i disse sager foreslås det, at der indføres en ny

procedure for de tilfælde, der er omfattet af EF-asyllkonventionen. Proceduren vil på mange punkter minde om den ordning, der kendes fra udlændingelovens § 48, stk. 2, om afvisning til »sikre lande«. Efter forslaget skal Direktoratet for Udlændinge snarest muligt træffe afgørelse om at fremsætte anmodning om *overførsel* af asylansøgeren til det EF-land, der i henhold til konventionen er ansvarlig for sagens behandling. Direktoratets afgørelse kan påklages til Justitsministeriet, men klagen har - i overensstemmelse med, hvad der allerede gælder i afvisningstilfældene (§ 48, stk. 2) - ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelsen af beslutningen om overførsel.

Skal udlændingen ikke overføres til et andet EF-land, f.eks. fordi der ikke er noget andet EF-land, der efter konventionens kriterier skal behandle ansøgningen, træffer Direktoratet for Udlændinge afgørelse om afvisning eller udvisning og i givet fald udsendelse, idet Danmark som nævnt bevarer muligheden for at sende asylansøgeren til et sikkert tredjeland i overensstemmelse med de gældende regler i udlændingelovens § 48, stk. 2, jf. herved nedenfor under pkt. 4.3.

En bestemmelse med dette indhold foreslås indsat i en ny § 48 a, stk. 1, der i øvrigt opretholder den hidtidige afvisningsregel i udlændingelovens § 48, stk. 2. Overførslen vil på samme måde, som det i dag er tilfældet ved afvisning efter udlændingelovens § 48, stk. 2, ske, uden at den pågældende får prøvet sin asylansøgning her i landet, jf. § 48 a, stk. 2. Derved kan konventionens målsætning om at undgå dobbeltbehandling af sagerne opnås.

Det system, der således foreslås indført med overførsel af asylansøgere til andre medlemsstater på grundlag af konventionens regler, minder som nævnt om det, der allerede kendes fra de gældende regler i udlændingeloven om afvisning af asylansøgere til 'sikre lande', jf. ovenfor. I nogle tilfælde vil der på baggrund af EF-samarbejdet blive tale om at overføre personer, som ikke ville kunne afvises efter de gældende regler. Der vil således f.eks. kunne ske overførsel af asylansøgere, der i øvrigt opfylder betingelserne for at indrejse i Danmark, hvis ansøgningen efter konventionens regler skal behandles af et andet EF-land. Antalsmæssigt skønnes det kun at dreje sig om forholdsvis få sager.

Som nævnt kan den medlemsstat, som har fået forelagt en asylansøgning, og som mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, fremsætte anmodning indtil 6 måneder efter ansøgningens indgivelse. Denne frist kan forekomme meget lang. Det foreslås derfor udtrykkeligt fastsat i udlændingeloven, at afgørelse om at fremsætte an-

modning om overførsel efter EF-asyllkonventionens artikel 11 skal træffes snarest muligt.

Justitsministeriet agter i forbindelse med gennemførelsen af lovforslaget at instruere Direktoratet for Udlændinge om at træffe afgørelse om overførsel efter den foreslåede § 48 a, stk. 1, snarest muligt og inden 3 måneder efter anmodningens forelæggelse. Det følger i øvrigt også af almindelige forvaltningsretlige principper, at sagsbehandlingen bør afsluttes så hurtigt som muligt, således at den frist på 3 måneder, som vil fremgå af de retningslinier, som tænkes fastsat for Direktoratet, kun bør udnyttes, hvor det er nødvendigt.

Selv om fristen på de 3 måneder overskrides, hindrer dette ikke, at der kan fremsættes anmodning over for et andet EF-land om at overtage udlændingen, idet den frist på 3 måneder, som tænkes fastsat i retningslinierne for Direktoratet, er en intern forskrift til danske myndigheder, som ikke ændrer på konventionens regler. Det kan på forhånd næppe helt udelukkes, at det i enkelte tilfælde vil kunne vise sig nødvendigt at udnytte fristen på de 6 måneder fuldt ud, f.eks. hvis asylansøgeren har fortiet oplysninger, der er nødvendige for myndighedernes stillingtagen til, om Danmark eller et andet EF-land er ansvarlig for behandlingen af sagen. Det er imidlertid Justitsministeriets vurdering, at det kun i meget få tilfælde ikke vil være muligt at træffe afgørelse inden 3 måneder efter anmodningens forelæggelse.

Hvis et andet EF-land er ansvarlig for sagens behandling, skal dette land i en række tilfælde *tilbage* tage asylansøgeren. Dette gælder efter EF-asyllkonventionens artikel 10, hvis asylansøgeren ulovligt opholder sig i Danmark. Det samme gælder, hvis asylansøgeren har tilbagekaldt sin ansøgning under behandlingen og har indgivet asylansøgning i Danmark. Endelig er det ansvarlige EF-land forpligtet til at tilbagetage en udlænding, hvis ansøgning den har afslået, og som ulovligt opholder sig i Danmark.

Efter konventionens artikel 3, stk. 7, er et EF-land endvidere forpligtet til at tilbagetage asylansøgeren, hvis denne har forladt det pågældende land under proceduren til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig, og herefter har indgivet asylansøgning i Danmark.

Den foreslåede § 48 a, stk. 1, indebærer, at der i alle disse tilfælde er mulighed for at tilbageføre den pågældende asylansøger fra Danmark til det land, der behandler sagen. Asylansøgeren får i denne situation - ligesom ved overførsel - ikke prøvet en eventuel asylansøgning her i landet, jf. § 48 a, stk. 2.

Afgørelsen om, hvorvidt der skal fremsættes anmodning over for et andet EF-land om tilbagetagelse

af asylansøgeren, skal også træffes hurtigst muligt, jf. ovenfor.

Som det fremgår af det anførte, indebærer fremsættelsen af en anmodning over for et andet EF-land om overtagelse eller tilbagetagelse efter EF-asylkonventionen, at der træffes en afgørelse. Afgørelsen indebærer samtidig, at man ikke finder, at betingelserne i § 48 c er opfyldt, jf. herved nedenfor under punkt 4.4. Der skal derfor i forbindelse med afgørelsen om at fremsætte anmodning over for et andet EF-land gives en begrundelse, der opfylder forvaltningslovens krav hertil, ligesom der skal gives klagevejledning, jf. herved reglen i § 48 d, hvorefter afgørelsen kan påklages til Justitsministeriet.

Afgørelsen er imidlertid betinget i den forstand, at den først får virkning for udlændingen, når det andet EF-land i givet fald imødekommer anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse. Først på dette tidspunkt kan overførslen m.v. effektueres, og reglerne i udlændingelovens §§ 30-31 om udrejse finder da anvendelse.

4.3. Afvisning af asylansøgere

Efter EF-asylkonventionens artikel 3, stk. 5, bevarer enhver medlemsstat muligheden for i medfør af sin nationale lovgivning at sende en asylansøger til et *trejdeland* under overholdelse af bestemmelserne i Geneve-konventionen, som ændret ved New York-protokollen. Danmark vil derfor efter EF-asylkonventionens ikrafttræden fortsat i medfør af udlændingelovens § 48, stk. 2, der nu bliver § 48 a, kunne afvise asylansøgere uden fornødent pas og/eller visum til »sikre lande« uden for EF. Der foreslås derfor ingen ændring af denne bestemmelse, bortset fra en redaktionel tilpasning i forbindelse med de øvrige ændringer, jf. den foreslåede § 48 a.

Den hidtidige afvisningsprocedure vil derimod *ikke* efter konventionens ikrafttræden kunne anvendes *i forhold til de andre EF-lande*, idet asylansøgere kun vil kunne sendes til andre EF-lande inden for rammerne af konventionen. Såfremt de danske myndigheder når frem til, at et andet EF-land ifølge EF-asylkonventionens bestemmelser er ansvarlig for sagens behandling, må man anvende den særlige overførselsprocedure efter den foreslåede regel i § 48 a, stk. 1, jf. ovenfor under pkt. 4.2.

I de hyppigt forekommende tilfælde, hvor der søges om asyl ved de *indre grænser*, finder EF-asylkonventionens artikel 12 anvendelse. Det følger f.eks. af artikel 12, at hvis en asylansøger, der befinder sig i Forbundsrepublikken Tyskland, indgiver en asylansøgning til de danske myndigheder ved landegrænsen mellem Danmark og Forbundsrepublikken, skal Danmark underrette de tyske myndigheder om an-

søgningen. Det påhviler herefter de tyske myndigheder at fastsætte, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Den pågældende får altså ikke adgang til Danmark, men afvises ved indrejsen. Vedkommende får heller ikke behandle sin asylansøgning i Danmark (medmindre det viser sig, at Danmark ifølge konventionens kriterier er ansvarlig for sagens behandling).

4.4. Behandling af en asylansøgning af humanitære grunde

Efter EF-asylkonventionens artikel 9 kan en stat acceptere at behandle en asylansøgning af humanitære grunde, navnlig af familiemæssige eller kulturelle hensyn, selv om den ikke er ansvarlig ud fra konventionens kriterier. Denne mulighed kommer kun på tale, såfremt asylansøgeren selv ønsker det. Dette gælder, hvad enten der foreligger en egentlig anmodning fra asylansøgeren, eller denne på forespørgsel erklærer sig indforstået med, at en anden medlemsstat behandler ansøgningen.

Det foreslås, at der i udlændingeloven skabes en udtrykkelig hjemmel for, at Danmark kan beslutte at behandle en asylansøgning, selv om Danmark ikke ifølge konventionen er forpligtet hertil, hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, jf. herved den foreslåede nye § 48 c.

Ved afgørelsen om, hvorvidt der skal ske overførsel eller tilbageførsel af en asylansøger fra Danmark til en anden medlemsstat, må der således i hvert enkelt tilfælde tages stilling til, om Danmark eventuelt af humanitære grunde skal påtage sig behandlingen af sagen. I bekræftende fald kommer overførsel eller tilbageførsel til et andet EF-land naturligvis ikke på tale. Den foreslåede nye § 48 c finder også anvendelse i forbindelse med afvisninger, men det indebærer ikke noget egentligt nyt, idet Direktoratet for Udlændinge som nævnt allerede i dag i forbindelse med, at der træffes beslutning om afvisning efter § 48, stk. 2, foretager en vurdering af den pågældendes tilknytning til Danmark. Direktoratet må – ligesom i dag ved afvisning efter § 48, stk. 2 – udspørge asylansøgeren med henblik på at undersøge, om der foreligger sådanne tilknytningsmomenter til Danmark, at der er grundlag for at anvende reglen i § 48 c.

Det vil også kunne forekomme, at en anden EF-medlemsstat retter henvendelse til Danmark med forespørgsel, om Danmark vil overtage behandlingen af en ansøgning, selv om vi ikke er forpligtet hertil, f.eks. hvis asylansøgerens nære slægtninge opholder sig her i landet. Den foreslåede nye § 48 c åbner mulighed for, at Danmark i sådanne tilfælde kan påtage sig behandlingen af ansøgningen.

De hensyn, som kan begrunde, at Danmark efter den foreslåede § 48 c påtager sig behandlingen af en asylansøgning af humanitære grunde, vil i vidt omfang være de samme, som opregnes i § 7, stk. 4. Den nye § 48 c kan således anvendes, hvis Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at behandle sagen. For så vidt angår nære slægtninge her i landet, der er konventionsflygtninge, vil Danmark allerede efter konventionens artikel 4 være forpligtet til at behandle sagen. For så vidt angår nære slægtninge, der er de facto-flygtninge, vil der imidlertid kunne være de samme humanitære hensyn, jf. herved at konventionens artikel 9 i forbindelse med omtalen af humanitære grunde fremhæver familiemæssige hensyn. Det vil således i relation til reglen i § 48 c være uden betydning, om de herboende nære slægtninge er konventions- eller de facto-flygtninge.

Kompetencereglen i EF-asylkonventionens artikel 9, hvorefter en stat kan påtage sig at behandle en asylansøgning af humanitære grunde, har et andet anvendelsesområde end den gældende udlændingelovs § 9, stk. 2, nr. 2. Efter sidstnævnte bestemmelse kan der gives opholdstilladelse til udlændinge, hvis væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Afgørelsen af, om der foreligger sådanne særlige humanitære grunde, som kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, beror på et skøn. Ved udøvelsen af dette skøn er der i praksis navnlig blevet lagt vægt på ansøgerens personlige forhold, herunder om der er tale om en familie med mindre børn, der kommer fra et land i krig, om der foreligger en alvorlig sygdom hos den eller de pågældende, samt varigheden af opholdet her i landet. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at den er tiltænkt et snævert anvendelsesområde.

Det er derfor ikke givet, at en udlænding, der har fået behandlet sin ansøgning her efter den foreslåede § 48 c, og som har fået afslag på opholdstilladelse efter §§ 7-8, opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2. Det vil også i disse tilfælde bero på en helt konkret vurdering, om der foreligger humanitære hensyn af en sådan styrke, at de efter hidtidig praksis afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne nedenfor under pkt. 4.5. om ambassadeansøgninger.

4.5. *Ambassadeansøgninger m.v.*

EF-asylkonventionen gør det endvidere nødvendigt at ændre den særlige danske regel i udlændingelovens § 7, stk. 4. Efter denne bestemmelse kan der

gives opholdstilladelse til en udlænding, som ikke opholder sig her i landet, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse. Bestemmelsen indebærer, at der kan indgives ansøgning om asyl på danske repræsentationer i udlandet.

Efter den gældende regel i udlændingelovens § 7, stk. 4, er Danmark således forpligtet til at behandle en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, selv om udlændingen ikke opholder sig i Danmark. Danmark vil således - såfremt bestemmelsen ikke ændres - efter dansk ret være forpligtet til at behandle en ansøgning, som efter EF-asylkonventionen skal behandles af et andet EF-land. Efter EF-asylkonventionens artikel 3, stk. 4, har en medlemsstat ganske vist altid ret til at behandle en ansøgning, som den får forelagt, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i konventionen. Hvis der ikke sker ændringer i § 7, stk. 4, vil konventionens system imidlertid føre til, at Danmark i tilfælde, hvor der til danske myndigheder indgives en asylansøgning af en udlænding, der opholder sig i et andet EF-land, vil være forpligtet til at overtage sagen og asylansøgeren, uanset at et andet EF-land efter konventionens kriterier skulle behandle sagen.

Enhver asylansøger, der opholder sig i et andet EF-land, ville således kunne sikre sig, at hans sag bliver behandlet af danske myndigheder efter de danske regler, og at han får adgang til Danmark, blot ved at indgive en asylansøgning på en dansk ambassade i det andet EF-land. For at undgå denne konsekvens og for således at deltage i konventionens fordelings-system er det nødvendigt at ændre udlændingelovens § 7, stk. 4, således at den ikke finder anvendelse på udlændinge, der opholder sig i et andet EF-land.

Der kan også henvises til, at bestemmelsen i § 7, stk. 4, i sin tid blev indsat i udlændingeloven i mangel af en internationalt bindende regulering af 1.-asyls-problematikken. Nu hvor der med EF-asylkonventionen er gennemført en international fordelings-aftale, vil det derfor også være en naturlig konsekvens heraf at begrænse det geografiske anvendelsesområde for § 7, stk. 4, således at bestemmelsen ikke længere gælder inden for EF-området. Loven foreslås derfor ændret, således at reglen i § 7, stk. 4, ikke finder anvendelse på udlændinge, som opholder sig i et andet EF-land.

Det skal fremhæves, at en sådan ændring ikke vil afskære asylansøgere med nære familiemæssige bånd eller anden tilknytning til Danmark fra at få deres sag behandlet her i landet, idet der som nævnt samtidig åbnes mulighed for, at Danmark af humanitære

grunde kan påtage sig at behandle sagen, jf. den foreslåede § 48 c. Selv om anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, stk. 4, efter forslaget således bliver indsnævret, vil der i en række af de tilfælde, som nu er omfattet af § 7, stk. 4, også fremover kunne ske behandling af asylansøgningen i Danmark, idet hjemlen hertil vil kunne findes i den foreslåede nye § 48 c.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne ovenfor under pkt. 4.4.

4.6. Asylansøgninger anses altid for ansøgninger også om konventionsstatus

Ifølge udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (*konventionsstatus*). Ifølge udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der endvidere efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland (*de facto-status*).

EF-asylkonventionen omfatter *kun* personer, der ansøger om *konventionsstatus*, jf. artikel 1, stk. 1, litra b. For at tilpasse den danske udlændingelov til EF-asylkonventionens system foreslås det, at alle, der søger om asyl her i landet, må ansøge om konventionsstatus, således at det fra starten afgøres efter EF-asylkonventionens kriterier, om ansvaret for sagens behandling påhviler Danmark eller eventuelt en anden medlemsstat. Udlændingelovens § 7, stk. 2, foreslås derfor ændret, således at en ansøgning om opholdstilladelse efter denne bestemmelse også skal anses som en ansøgning efter § 7, stk. 1, om konventionsstatus.

Viser det sig under den indledende sagsbehandling, at Danmark er ansvarlig for sagens behandling, vurderes det herefter først, om den pågældende opfylder betingelserne for at få konventionsstatus, og i benægtende fald, om betingelserne for at få de facto-status er opfyldt. Viser det sig derimod, at en anden medlemsstat er ansvarlig for sagens behandling, indebærer ændringen af udlændingelovens § 7, stk. 2, sammenholdt med den foreslåede § 48 a, at asylansøgeren uden en materiel asylbedømmelse kan overføres til den pågældende medlemsstat, der derefter behandler ansøgningen i overensstemmelse med dens nationale lovgivning og dens internationale forpligtelser, herunder FN's flygtningekonvention. Det bemærkes herved, at alle EF-landene har tiltrådt FN's flygtningekonvention uden geografiske begrænsninger.

Den foreslåede ændring af udlændingeloven ændrer *ikke* på de grundlæggende *materielle betingelser* for at få *de facto-status*, idet der blot tilføjes en formel betingelse om, at den pågældende har ansøgt om (og fået afslag på) konventionsstatus. Ordningen foreslås tilrettelagt således, at Direktoratet for Udlændinge som 1. instans i samme arbejdsgang tager stilling til såvel spørgsmålet om konventionsstatus som spørgsmålet om de facto-status. Arbejdsgangen vil stort set svare til den, der kendes i dag, hvor de fleste asylansøgere over for direktoratet blot ansøger om »asyl« uden nærmere angivelse af, om de ønsker konventionsstatus eller de facto-status.

Med ændringen undgås det, at en asylansøger, der afstår fra at søge konventionsstatus, men derimod udtrykkeligt kun søger de facto-status, kommer til at falde helt uden for rammerne af EF-asylkonventionen. Det ville være et klart brud på grundprincippet i EF-asylkonventionen om, at der skal foretages en fordeling af asylansøgere efter konventionens kriterier.

Det er i øvrigt ikke noget nyt i udlændingeloven at opstille en slags rangorden mellem lovens bestemmelser. Allerede i dag er det således en forudsætning for at få opholdstilladelse af humanitære grunde efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, at den pågældende har søgt om og fået afslag på opholdstilladelse efter reglerne om flygtninge.

4.7. Videregivelse af oplysninger

For at EF-asylkonventionen kan fungere i praksis, er det nødvendigt, at der *udveksles oplysninger* mellem medlemsstaterne. EF-asylkonventionen indeholder i artikel 14 og 15 meget detaljerede regler om udveksling af henholdsvis generelle og individuelle oplysninger.

Ifølge konventionens artikel 15, nr. 5, må de oplysninger, der udveksles i medfør af artikel 15, kun anvendes 1) til at fastslå, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, 2) for at behandle asylansøgningen og 3) for at gennemføre forpligtelserne efter konventionen.

Oplysningerne må kun meddeles til de myndigheder og retsinstanser i hver medlemsstat, der har de ovenfor nævnte opgaver. De myndigheder og instanser, der i Danmark vil være omfattet af konventionens artikel 15, stk. 5, er i første række Direktoratet for Udlændinge, men bestemmelsen vil også omfatte politiet og Dansk Flygtningehjælp i det omfang, de i henhold til lovgivningen varetager en eller flere af de nævnte opgaver.

Artikel 15, nr. 5, sætter således grænser for, til hvilke myndigheder, også inden for den modtagende stat, en myndighed, der har modtaget oplysninger i

medfør af konventionen, må videregive disse oplysninger. Konventionen fraviger på dette punkt de almindeligt gældende danske regler om videregivelse af oplysninger til myndigheder, som har et sagligt behov for dem, herunder reglerne i forvaltningslovens §§ 28 og 31, hvorefter en forvaltningsmyndighed, i det omfang den er berettiget til at videregive en oplysning, også er forpligtet til at gøre det på begæring af en anden forvaltningsmyndighed, hvis oplysningen er af betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

For at undgå sammenstød mellem konventionens forbud mod videreudlevering af en meddelt oplysning, og danske lovbestemmelser i f.eks. skatte- og sociallovgivningen, der hjemler en myndighed ret til at indfordre alle oplysninger fra andre myndigheder, foreslås udlændingeloven ændret, således at det fastslås, at fortrolige oplysninger, der er modtaget fra et andet EF-lands myndigheder kun må videregives til de i konventionens artikel 15, stk. 5, nævnte myndigheder. Oplysningerne må endvidere kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1. En bestemmelse med dette indhold foreslås indsat som ny § 58 a, stk. 1.

Justitsministeriet har overvejet, om der også burde fastsættes nærmere regler om danske myndigheders videregivelse af oplysninger til myndigheder i andre lande. Forvaltningslovens § 28 om videregivelse af fortrolige oplysninger til anden forvaltningsmyndighed angår kun videregivelse til anden dansk myndighed. Om videregivelse af fortrolige oplysninger kan finde sted til udenlandske myndigheder, beror således på, om videregivelsen er berettiget, jf. straffelovens § 152 og § 152 e og forvaltningslovens § 27. Når regeringen har indgået en international overenskomst med fremmede stater, som bl.a. indebærer, at den danske stat er forpligtet til at videregive fortrolige oplysninger, har det i praksis hidtil været antaget, at videregivelse af fortrolige oplysninger til opfyldelse af den pågældende internationale forpligtelse, ikke er uberettiget efter straffelovens bestemmelser om tavshedspligt.

Det følger af konventionens artikel 15, nr. 1, at medlemsstaterne er folkeretligt forpligtet til på begæring at videregive de i artikel 15, nr. 2, omhandlede oplysninger. Asylkonventionens artikel 15, nr. 2, vedrører i første række oplysninger, som er egnet til at identificere asylansøgeren, men også faktiske oplysninger om en tidligere indgivet asylansøgning.

Selv om oplysningerne er af fortrolig karakter, vil en videregivelse til en myndighed i et af konventionen omfattet land på baggrund af det ovenfor anførte kunne ske efter de almindelige regler i forvaltningsloven og straffeloven om tavshedspligt, idet videregiv-

velsen som følge af konventionsforpligtelsen ikke vil være uberettiget.

Videregivelse af oplysninger efter konventionens artikel 15, nr. 3, er derimod fakultativ. Denne bestemmelse vedrører videregivelse af oplysninger om de grunde, som en asylansøger har anført over for ét lands myndigheder til støtte for sin ansøgning samt grundene til statens afgørelse i sagen, til brug for et andet af konventionen omfattet lands behandling af asylsagen. Ifølge artikel 15, nr. 3, er det en betingelse for udlevering af de i nr. 3 omhandlede oplysninger, at asylansøgerens samtykke foreligger. Når samtykke foreligger, er der ikke noget til hinder for at videregive oplysningerne.

Asylkonventionens artikel 14 indeholder regler om udveksling af generelle oplysninger på udlændingområdet. Disse oplysninger, der ikke vedrører enkeltpersoners forhold, vil i almindelighed frit kunne videregives, da de ikke vil være af fortrolig karakter som følge af hensyn til private interesser.

Justitsministeriet har på den baggrund ikke fundet det nødvendigt at fastsætte særlige regler om danske myndigheders videregivelse af oplysninger til udenlandske myndigheder.

I overensstemmelse med konventionens artikel 15, stk. 11-12, foreslås det, at Registertilsynet skal føre tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet efter konventionen, jf. § 58 a, stk. 2.

4.8. Fremtidige aftaler med lande uden for EF

Som nævnt overvejer EF-landene at åbne mulighed for, at udvide samarbejdet i henhold til asylkonventionen til andre stater ved at lade dem indgå forpligtelser i lighed med de i konventionen fastsatte.

Det foreslås derfor, at Danmark uden fornyet forelæggelse for Folketinget kan indgå i et fremtidigt samarbejde, såfremt dette bliver aktuelt, jf. den foreslåede § 58 c.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser

Skønnet over udviklingen i udgifterne på asylområdet er forbundet med betydelig usikkerhed, idet der heri nødvendigvis ligger forudsætninger med hensyn til udviklingen i indrejsetallene.

På denne baggrund er det også forbundet med vanskelighed at skønne nærmere over, hvilke økonomiske eller administrative konsekvenser der følger af forslaget om ændrede sagsbehandlingsregler. Der vil i den forbindelse kunne blive tale om konsekvenser for udlændingemyndighedernes sagsbehandling og for opholdstiden for asylansøgere i indlogeringscentrene.

Dette spørgsmål vil navnlig afhænge af, i hvilket omfang der inden konventionens ikrafttrædelsestidspunkt vil blive indgået nærmere aftaler om den administrative tilrettelæggelse af samarbejdet mellem de involverede lande.

På denne baggrund har Justitsministeriet ikke på nuværende tidspunkt grundlag for at foretage nærmere skøn over lovforslagets økonomiske eller administrative konsekvenser.

6. Hørte myndigheder

Lovforslaget er samtidig med fremsættelsen sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Århus by- og herredsret, Præsidenten for Odense by- og herredsret, Præsidenten for Aalborg by- og herredsret, Den danske Dommerforening, Foreningen af dommerfuldmægtige i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren, Foreningen af politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Dansk Politiforbund, Dansk Kriminalpolitiforening, Indenrigsministeriet, Socialministeriet, Udenrigsministeriet, Advokatrådet, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors, Amnesty International og Mellemfolkeligt Samvirke.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ændringen af udlændingelovens § 7, stk. 2, indebærer, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, (de facto-status) også skal anses som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, (konventionsstatus). Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.6.

Til nr. 2

Tilføjelsen til udlændingelovens § 7, stk. 4, om ambassadeansøgninger indebærer, at udlændinge, der opholder sig i andet EF-land, ikke kan få deres asylansøgning behandlet efter § 7, stk. 4. Kompetencen til at træffe afgørelse i disse tilfælde henhører under Direktoratet for Udlændinge, jf. den foreslåede § 48 a, stk. 3. Der sker i disse tilfælde ikke nogen realitetsbehandling af asylansøgningen i Danmark, idet det EF-land, hvor udlændingen opholder sig, først skal træffe afgørelse om, hvilket EF-land, der efter konventionen skal behandle ansøgningen. Direktoratet skal derfor i disse sager blot tage stilling til, om udlændingen opholder sig i et andet EF-land, og dermed falder uden for reglen i § 7, stk. 4, 1. pkt.

Til nr. 3

Der er tale om en konsekvensændring som følge af den ændrede opbygning af § 48, stk. 2.

Til nr. 4

Bestemmelsen indebærer, at afvisning i visse tilfælde kan ske ud over den normale frist på 3 måneder fra indrejsen, nemlig i de tilfælde, hvor der er fremsat anmodning over for et andet EF-land om overtagelse af udlændingen. Efter EF-asytkonventionens artikel 11, stk. 4, skal det anmodede EF-land tage stilling til anmodningen senest 3 måneder efter dens forelæggelse.

Det kan tænkes, at det andet EF-land mener, at det ikke er forpligtet til at behandle ansøgningen (og overtage asylansøgeren). Det er imidlertid ikke dermed givet, at sagen skal behandles i Danmark, idet der eventuelt kan være mulighed for at afvise til et tredjeland efter § 48 a, stk. 1. Hvis meddelelsen fra det andet EF-land først fremkommer kort før 3-måneders fristens udløb, vil det ofte ikke være muligt at nå at afvise asylansøgeren til et sikkert tredjeland inden for fristen på 3 måneder fra indrejsen.

Det foreslås derfor, at 3-måneders fristen i disse tilfælde skal regnes fra det tidspunkt, da det andet EF-land har besvaret anmodningen om overtagelse.

Det samme problem opstår ikke ved anmodning om tilbagetagelse, idet det anmodede EF-land i disse tilfælde skal besvare anmodningen senest 8 dage efter forelæggelsen, jf. konventionens artikel 13, stk. 1, litra b.

Til nr. 5

Den foreslåede nye § 29 a indeholder en materiel regel om overførsel m.v. efter EF-asytkonventionen. Bestemmelsen indebærer, at en udlænding kan overføres eller tilbageføres til et andet EF-land efter reglerne i EF-asytkonventionen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.5.

Til nr. 6

Bestemmelsen indebærer, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, når der er truffet afgørelse om overførsel eller tilbageførsel efter kapitel 5 a. Dette svarer til, hvad der i dag gælder med hensyn til afvisning og udvisning.

Til nr. 7

Bestemmelsen indebærer, at der kan træffes bestemmelse om, at udlændingen skal deponere pas m.v., tage ophold samt give møde, efter politiets nærmere bestemmelse, indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt udlændingen skal overføres eller tilbagefø-

res efter EF-asytkonventionen. Dette svarer til, hvad der i dag gælder med hensyn til afvisning og udvisning.

Til nr. 8

Bestemmelsen indebærer, at udlændingen kan frihedsberøves for at sikre muligheden for overførsel eller tilbageførsel efter EF-asytkonventionen. Dette svarer til, hvad der i dag gælder med hensyn til afvisning og udvisning. Der tilsigtes ingen ændring i reglens begrænsede anvendelsesområde.

Til nr. 9

Bestemmelsen indebærer, at kæremål ikke har opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om overførsel eller tilbageførsel efter EF-asytkonventionen. Dette svarer til, hvad der i dag gælder med hensyn til afvisning og udvisning. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nr. 10 vedrørende den foreslåede nye § 48 d.

Til nr. 10

Den foreslåede nye § 48 a indeholder de processuelle regler, der er modstykket til den materielle regel i § 29 a, og den regulerer de tilfælde, hvor en asylansøgning, der er omfattet af EF-asytkonventionen, indgives i Danmark.

Det system, der således foreslås indført med overførsler af asylansøgere til andre medlemsstater på grundlag af konventionens regler, minder som nævnt om det, der allerede kendes fra de gældende regler i udlændingeloven om afvisning af asylansøgere til 'sikre lande'. I nogle tilfælde vil der dog blive tale om at overføre personer, som ikke ville kunne afvises efter de gældende regler. Antalsmæssigt skønnes det kun at dreje sig om forholdsvis få sager.

Direktoratet for Udlændinge skal snarest muligt træffe afgørelse om, hvorvidt asylansøgeren skal overføres eller tilbageføres til et andet EF-land. Skal udlændingen ikke overføres eller tilbageføres efter reglerne i kapitel 5 a, dvs. efter EF-asytkonventionens regler, skal der tages stilling til, om udlændingen skal afvises eller udvises til et sikkert tredjeland. Der henvises herved til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.2.

Om reglen i § 48 a, stk. 3, henvises til bemærkningerne til nr. 2.

Den foreslåede nye § 48 b finder anvendelse i de tilfælde, hvor en asylansøgning, der er omfattet af EF-asytkonventionen, indgives i et andet EF-land, og den fastslår forpligtelsen for Danmark til at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, såfremt Danmark efter konventionen skal behandle ansøgningen.

Direktoratet for Udlændinge skal tage stilling til anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse snarest muligt. Der henvises herved til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.1.

Den foreslåede nye § 48 c fastslår, at Danmark kan beslutte at behandle en asylansøgning, hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler derfor, selv om Danmark efter konventionen ikke er forpligtet hertil, forudsat at asylansøgeren ønsker dette. Der henvises til konventionens artikel 9, der som eksempel fremhæver familiemæssige og kulturelle hensyn, og til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.4.

Den foreslåede nye § 48 d indeholder klageregler. Det foreslås, at Direktoratets afgørelse efter §§ 48 a-c skal kunne påklages til justitsministeren på samme måde, som det i dag er tilfældet efter udlændingelovens § 48, stk. 2. Klage har efter bestemmelsen ikke opsættende virkning, og anmodningen om overtagelse af asylansøgeren vil således kunne fremsættes over for og behandles af det andet EF-land uanset klagen. Fremsættes klagen inden rimelig tid efter afgørelsen om at fremsætte anmodning til et andet EF-land, forudsættes det dog på den anden side, at klagen i almindelighed vil være færdigbehandlet, inden udlændingen i givet fald udsendes af landet. Dette vil i praksis næppe volde særlige problemer.

Skal ansøgningen om opholdstilladelse efter §§ 7-8 behandles her i landet, skal udlændingen efter § 48 e på samme måde som efter den gældende udlændingelovens § 48, stk. 2, gøres bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

Til nr. 11

Den foreslåede nye § 58 a, stk. 1, indebærer, at fortløbe oplysninger, der er indhentet fra et andet EF-lands myndigheder, kun må videregives til visse nærmere opregnede myndigheder og retsinstanser, jf. konventionens artikel 15, stk. 5, og kun må anvendes til visse nærmere specificerede formål, jf. konventionens artikel 15, stk. 1. Det foreslås endvidere, at Registertilsynet fører tilsyn med behandlingen og anvendelsen af disse oplysninger, jf. den foreslåede § 58 a, stk. 2. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4.7.

Den foreslåede nye § 58 b bemyndiger justitsministeren til at fastsætte de nødvendige administrative bestemmelser til gennemførelse af EF-asytkonventionen. Som det fremgår af det ovenfor under pkt. 3.5. anførte, skal der nedsættes et udvalg bestående af regeringsrepræsentanter for hver medlemsstat, som får til opgave at fastsætte visse supplerende regler om anvendelsen af konventionen. Der vil i den forbindelse kunne tænkes indgået nærmere aftaler om den administrative tilrettelæggelse af samarbejdet mellem

de involverede lande. Det vil kunne vise sig praktisk at udmønte sådanne aftaler i en dansk bekendtgørelse.

Den foreslåede nye § 58 c bemyndiger justitsministeren til at fastsætte, at de ændringer af udlændingeloven, som foreslås gennemført ved denne lov til opfyldelse af EF-asylkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, såfremt der måtte blive indgået en overenskomst mellem EF-landene og tredjelande om, at tredjelande skal tilslutte sig EF-asylkonventionen eller et hertil svarende arrangement.

Som nævnt overvejer EF-landene at åbne mulighed for at udvide samarbejdet i henhold til asylokonventionen til andre stater ved at lade dem indgå forpligtelser i lighed med de i konventionen fastsatte. Den foreslåede bestemmelse medfører, at Danmark kan indgå i et fremtidigt samarbejde, såfremt dette bliver aktuelt. Det vil således ikke være nødvendigt på ny at gennemføre lovændringer, hvis en sådan aftale indgås.

Til § 2.

Bestemmelsen bemyndiger justitsministeren til at fastsætte tidspunktet for lovens ikrafttræden. Dette findes mest hensigtsmæssigt, da det ikke på nuværende tidspunkt vides, hvornår konventionen vil komme til at træde i kraft. Efter konventionens artikel 22, stk. 3, træder den i kraft den første dag i den tredje måned, efter at den sidste signaturstat har ratificeret konventionen.

Til § 3.

Lovens regler får kun virkning for sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden. Ansøgninger, der er under behandling ved lovens ikrafttræden, skal således afgøres efter de hidtil gældende regler i udlændingeloven.

Til § 4.

Bestemmelsen indeholder en sædvanlig hjemmel til at sætte ændringsloven i kraft for Færøerne og Grønland.

Den gældende udlændingelov er ikke sat i kraft hverken for Færøerne eller Grønland.

Bilag 1

Konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater

HANS MAJESTÆT BELGIERNES KONGE,
 HENDES MAJESTÆT DANMARKS
 DRONNING,
 PRÆSIDENTEN FOR FORBUNDSREPUB-
 LIKKEN TYSKLAND,
 PRÆSIDENTEN FOR DEN HELLENSKE
 REPUBLIK,
 HANS MAJESTÆT KONGEN AF SPANI-
 EN,
 PRÆSIDENTEN FOR DEN FRANSKE RE-
 PUBLIK,
 PRÆSIDENTEN FOR IRLAND,
 PRÆSIDENTEN FOR DEN ITALIENSKE
 REPUBLIK,
 HANS KONGELIGE HØJHED STORHER-
 TUGEN AF LUXEMBOURG,
 HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN AF
 NEDERLANDENE,
 PRÆSIDENTEN FOR DEN PORTUGISI-
 SKE REPUBLIK,
 HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN AF
 DET FORENEDE KONGERIGE STORBRI-
 TANNIEN OG NORDIRLAND.

Som TAGER det mål i BETRAGTNING,
 som Det Europæiske Råd opstillede den 8.-9.
 december 1989 i Strasbourg om harmonisering
 af asylpolitikken;

Som ER fast BESLUTTET PÅ, i overenstem-
 melse med deres fælles humanitære tradition,
 at sikre flygtninge en passende beskyttelse i
 overensstemmelse med Genève-konventionen
 af 28. juli 1951, ændret ved New York-proto-
 kollen af 31. januar 1967, om flygtnings rets-
 stilling, i det følgende benævnt henholdsvis
 »Genève-konventionen« og »New York-pro-
 tokollen«;

Som TAGER I BETRAGTNING, at det er det
 fælles mål at etablere et område uden indre
 grænser, hvor navnlig fri bevægelighed for per-
 soner er sikret i overensstemmelse med Trakta-
 ten om Oprettelse af Det Europæiske Økono-
 miske Fællesskab, som ændret ved Den Euro-
 pæiske Fælles Akt;

Som ER BEVIDSTE om nødvendigheden af at
 træffe foranstaltninger for at undgå, at virkelig-
 gørelsen af dette mål giver anledning til situa-
 tioner, hvor en asylansøger i for lang tid nærer
 uvished om, hvilken behandling hans asylans-
 søgning vil få, og som tilstræber at give alle asy-
 lansøgere sikkerhed for, at deres ansøgning vil
 blive behandlet af en af medlemsstaterne, og at
 undgå, at asylansøgere sendes fra den ene med-
 lemsstat til den anden, uden at nogen af disse
 stater erklærer sig kompetent til at behandle
 asylansøgningen;

Som TILSTRÆBER at videreføre den dialog,
 der er indledt med De Forenede Nationers høj-
 kommissær for flygtninge, med henblik på at
 opfylde ovennævnte mål;

Som med henblik på denne konventions gen-
 nemførelse ER BESLUTTET PÅ at iværksætte
 et nært samarbejde ved hjælp af forskellige
 midler, bl.a. udveksling af oplysninger;

HAR BESLUTTET AF INDGÅ DENNE
 KONVENTION OG HAR MED HENBLIK
 HERPÅ SOM BEFULDMÆGTIGEDE UD-
 PEGET:

HANS MAJESTÆT BELGIERNES KONGE,
Melchior Wathelet
 Vicepremierminister, justitsminister samt mini-
 ster for små og mellemstore virksomheder

HENDES MAJESTÆT DANMARKS
DRONNING,

PRÆSIDENTEN FOR FORBUNDSREPUB-
LIKKEN TYSKLAND,

Dr. Helmut Rückriegel

Ambassadør for Forbundsrepublikken Tysk-
land i Dublin

Wolfgang Schäuble

Forbundsindenrigsminister

PRÆSIDENTEN FOR DEN HELLINSKE
REPUBLIC,

Ioannis Vassiliades

Minister for offentlig orden

HANS MAJESTÆT KONGEN AF SPANI-
EN,

Jocé Luis Corcuera

Indenrigsminister

PRÆSIDENTEN FOR DEN FRANSKE RE-
PUBLIK,

Pierre Joxe

Indenrigsminister

PRÆSIDENTEN FOR IRLAND,

Ray Burke

Justits- og kommunikationsminister

PRÆSIDENTEN FOR DEN ITALIENSKE
REPUBLIC,

Antonio Gava

Indenrigsminister

HANS KONGELIGE HØJHED STORHER-
TUGEN AF LUXEMBOURG,

Marc Fischbach

Undervisningsminister, justitsminister, mini-
ster for offentligt ansatte

HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN AF
NEDERLANDENE,

Ernst Maurits Henricus Hirsch Ballin

Justitsminister og minister for De Nederland-
ske Antiller og Aruba

PRÆSIDENTEN FOR DEN PORTUGISI-
SKE REPUBLIK,

Manuel Pereira

Indenrigsminister

HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN AF
DET FORENEDE KONGERIGE STORBRI-
TANNIEN OG NORDIRLAND,

David Waddington

Indenrigsminister

Sir Nicholas Maxted Fenn, KCMG

Ambassadør for Det Forenede Kongerige Stor-
britannien og Nordirland i Dublin

SOM, efter at have udvekslet deres fuldmagter
og fundet dem i god og behørig form,
ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BE-
STEMMELSER:

ARTIKEL 1

1. I denne konvention forstås ved
- udlænding: enhver person, der ikke er stats-
borger i en medlemsstat;
 - asylansøgning: ansøgning, ved hvilken en
udlænding anmoder en medlemsstat om be-
skyttelse i henhold til Genève-konventionen
under påberåbelse af at have status som
flygtning efter artikel 1 i Genève-konventio-
nen, ændret ved New York-protokollen;
 - asylansøger: en udlænding, der har indgivet
en asylansøgning, som der endnu ikke er ta-
get endelig stilling til;
 - behandling af en asylansøgning: samtlige
foranstaltninger vedrørende behandling
samt afgørelser truffet eller domme afsagt af
de kompetente myndigheder i forbindelse
med en asylansøgning med undtagelse af
procedurerne til fastsættelse af, hvilken stat
der er ansvarlig for behandlingen af en asy-
lansøgning i henhold til bestemmelserne i
denne konvention;
 - opholdstilladelse: enhver tilladelse udstedt
af en medlemsstats myndigheder, hvorefter
en udlænding kan opholde sig på medlems-
statens område, bortset fra visa og tilladel-
ser til at blive i landet udstedt under be-
handlingen af en ansøgning om opholdstil-
ladelse eller asyl;

- f) indrejsevisum: tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat med henblik på, at en udlænding kan indrejse på dens område med forbehold af, at de øvrige indrejsebetingelser er opfyldt;
- g) transitvisum: tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat med henblik på, at en udlænding kan gennemrejse dens område eller passere gennem transitområdet i en havn eller lufthavn med forbehold af, at de øvrige transitbetingelser er opfyldt.
2. Arten af visummet bestemmes på baggrund af de i stk. 1, litra f) og g), opstillede definitioner.

ARTIKEL 2

Medlemsstaterne bekræfter på ny deres forpligtelser i henhold til Genève-konventionen, ændret ved New York-protokollen, uden nogen som helst geografisk begrænsning af disse instrumenters anvendelsesområde, og deres tilsagn om at samarbejde med tjenestegrenerne under De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge med henblik på anvendelsen af disse retsakter.

ARTIKEL 3

1. Medlemsstaterne forpligter sig til at sørge for, at enhver udlænding, der ved grænsen eller på deres område indgiver en asylansøgning til en af dem, får denne ansøgning behandlet.

2. Denne ansøgning behandles af en enkelt medlemsstat, der bestemmes efter kriterierne i denne konvention. Kriterierne som er defineret i artikel 4-8 finder anvendelse i den anførte rækkefølge.

3. Denne ansøgning behandles af medlemsstaten i overensstemmelse med dens nationale lovgivning og dens internationale forpligtelser.

4. Hver medlemsstat har ret til at behandle en asylansøgning, som den får forelagt af en udlænding, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne konvention, såfremt asylansøgeren samtykker heri.

Den medlemsstat, der er ansvarlig efter ovennævnte kriterier, bliver herefter frigjort for sine forpligtelser, der overgår til den medlemsstat, der ønsker at behandle asylansøgningen.

Sidstnævnte stat underretter den medlemsstat, der er ansvarlig efter nævnte kriterier, hvis den har fået forelagt ansøgningen.

5. Enhver medlemsstat bevarer muligheden for i medfør af sin nationale lovgivning at sende en asylansøger til et tredjeland under overholdelse af bestemmelserne i Genève-konventionen, ændret ved New York-protokollen.

6. Proceduren til fastsættelse af, hvilken stat der efter denne konvention er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, indledes, så snart en asylansøgning indgives for første gang i en medlemsstat.

7. Den medlemsstat, asylansøgningen er indgivet til, skal på de i artikel 13 fastsatte betingelser og for at afslutte proceduren til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, tilbagetage en asylansøger, der befinder sig i en anden medlemsstat og der har indgivet en asylansøgning efter at have trukket sin ansøgning tilbage under proceduren til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig.

Denne forpligtelse ophører, hvis asylansøgeren i mellemtiden har forladt medlemsstaternes område i en periode på mindst tre måneder eller af en medlemsstat har fået udstedt en opholdstilladelse med en varighed på mere end tre måneder.

ARTIKEL 4

Hvis et medlem af asylansøgerens familie i en medlemsstat er blevet anerkendt som flygtning i henhold til Genève-konventionen, ændret ved New York-protokollen, og opholder sig lovligt der, er denne stat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, hvis de interesserede parter ønsker det.

Det pågældende familiemedlem kan kun være asylansøgerens ægtefælle eller hans ugifte mindreårige barn på under atten år eller, hvis asylansøgeren selv er et ugift mindreårigt barn på under atten år, hans far eller mor.

ARTIKEL 5

1. Er asylansøgeren i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, er den medlemsstat, der har

udstedt denne, ansvarlig for behandling af asylansøgningen.

2. Er asylansøgeren i besiddelse af et gyldigt visum, er den medlemsstat, der har udstedt dette, ansvarlig for behandling af asylansøgningen, undtagen i følgende tilfælde:

- a) Er det pågældende visum udstedt med skriftlig tilladelse fra en anden medlemsstat, er det denne, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Når en medlemsstat, navnlig af sikkerhedshensyn, forud hører den centrale myndighed i en anden medlemsstat, udgør dennes samtykke ikke en skriftlig tilladelse i henhold til denne bestemmelse.
- b) Indgiver en asylansøger, der er i besiddelse af et transitvisum, sin ansøgning i en anden medlemsstat, hvor han ikke er underlagt visumpligt, er det denne stat, som er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.
- c) Indgiver en asylansøger, der er i besiddelse af et transitvisum, sin ansøgning i den stat, som har udstedt visummet, og som har fået skriftlig bekræftelse fra konsulat- eller diplomattjenesten i bestemmelsesmedlemsstaten om, at den visumfritagne udlænding opfylder betingelserne for indrejse i denne stat, er sidstnævnte stat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

3. Er asylansøgeren i besiddelse af flere gyldige opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, er følgende medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen:

- a) Den stat, der har udstedt den opholdstilladelse, som giver ret til det længste ophold, eller hvis opholdstilladelse giver ret til ophold af samme varighed, den stat, som har udstedt den opholdstilladelse, der udløber senest.
- b) Den stat, som har udstedt det visum, der udløber senest, når de forskellige visa er af samme art.
- c) I tilfælde af visa af forskellig art, den stat, der har udstedt det visum, som har den længste varighed, eller i tilfælde af samme varighed den stat, som har udstedt det visum, der udløber senest. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, hvis ansøgeren er

i besiddelse af et eller flere transitvisa, der er udstedt ved forevisning af et indrejsevisum til en anden medlemsstat. I dette tilfælde er det sidstnævnte medlemsstat, der er ansvarlig.

4. Er asylansøgeren kun i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der har været forældet i under to år, eller et eller flere visa, der har været forældet i under seks måneder, og hvorved han faktisk har kunnet rejse ind på en medlemsstats område, finder stk. 1, 2 og 3 anvendelse, så længe udlændingen ikke har forladt medlemsstaternes område.

Når asylansøgeren er i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der har været forældet i over to år, eller et eller flere visa, der har været forældet i over seks måneder, og hvorved han faktisk har kunnet indrejse på en medlemsstats område, og hvis udlændingen ikke har forladt EF-området, er den medlemsstat, i hvilken ansøgningen er indgivet, ansvarlig.

ARTIKEL 6

Har en asylansøger ulovligt overskredet grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen fra en stat, der ikke er medlem af EF, og kan det bevises, at den pågældende er indrejst i denne medlemsstat, er den nævnte medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Denne medlemsstats ansvar ophører imidlertid, hvis det kan bevises, at asylansøgeren har opholdt sig i den medlemsstat, hvor han har indgivet sin ansøgning, i mindst 6 måneder forud for indgivelsen af ansøgningen. Det er i så fald sidstnævnte medlemsstat, der er ansvarlig for behandling af asylansøgningen.

ARTIKEL 7

1. Det er den medlemsstat, der er ansvarlig for kontrollen med udlændingens indrejse på medlemsstaternes område, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, undtagen hvis udlændingen efter lovligt at være indrejst i en medlemsstat, hvor han er fritaget for visum, indgiver sin asylansøgning i en anden medlemsstat, hvor han ligeledes er fritaget for visum ved indrejse på statens område. I så fald er

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven

sidstnævnte stat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

2. Indtil ikrafttrædelsen af en aftale mellem medlemsstaterne om de nærmere regler for overskridelse af de ydre grænser, anses en medlemsstat, der tillader transit uden visum i transitzonen i sine lufthavne, ikke som ansvarlig for indrejsekontrollen for så vidt angår rejsende, der ikke forlader transitzonen.

3. Indgives asylansøgningen under transit i en lufthavn i en medlemsstat, er denne stat ansvarlig for behandlingen.

ARTIKEL 8

Kan det ikke afgøres på grundlag af de øvrige kriterier i denne konvention, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandling af asylansøgningen, er det den første medlemsstat, som asylansøgningen er indgivet til, der er ansvarlig for behandlingen.

ARTIKEL 9

Enhver medlemsstat kan, selv om den ikke er ansvarlig for behandlingen efter kriterierne i denne konvention, af humanitære grunde, navnlig af familiemæssige eller kulturelle hensyn, behandle en asylansøgning på begæring af en anden medlemsstat under forudsætning af, at asylansøgeren ønsker dette.

Giver den adspurgte medlemsstat tilsagn om at behandle asylansøgningen, overgår ansvaret for behandlingen af ansøgningen til denne stat.

ARTIKEL 10

1. Den medlemsstat, der efter kriterierne i denne konvention er ansvarlig for behandling af en asylansøgning, er forpligtet til

- a) på de i artikel 11 fastsatte betingelser at overtage en asylansøger, der har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat,
- b) at afslutte behandlingen af asylansøgningen,
- c) på de i artikel 13 fastsatte betingelser igen at tillade indrejse for eller at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som ulovligt opholder sig i en anden medlemsstat,

359 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag)

d) på de i artikel 13 fastsatte betingelser at tilbagetage en asylansøger, som har tilbagekaldt sin ansøgning under behandlingen, og som har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat,

e) på de i artikel 13 fastsatte betingelser at tilbagetage en udlænding, hvis ansøgning den har afslået, og som ulovligt opholder sig i en anden medlemsstat.

2. Udsteder en medlemsstat en opholdstilladelse af en varighed på over tre måneder til en asylansøger, overgår de i stk. 1, litra a)–e) nævnte forpligtelser til den.

3. De i stk. 1, litra a)–d) nævnte forpligtelser ophører, hvis den pågældende udlænding har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder.

4. De i stk. 1, litra d) og e), nævnte forpligtelser ophører, hvis den stat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, som følge af tilbagekaldelse af ansøgningen eller afslag på denne, har truffet og faktisk iværksat de nødvendige foranstaltninger for at udlændingen kan vende tilbage til sit hjemland eller til et andet land, hvori han lovligt kan rejse ind.

ARTIKEL 11

1. En medlemsstat, der har fået forelagt en asylansøgning, og som mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan snarest muligt og i hvert fald inden 6 måneder efter, at asylansøgningen er indgivet, anmode sidstnævnte medlemsstat om at overtage asylansøgeren.

Fremstettes der ikke anmodning om overtage af sagen inden for nævnte frist på 6 måneder, påhviler ansvaret for behandling af asylansøgningen den stat, der har fået forelagt ansøgningen.

2. Anmodningen om overtagelse skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den adspurgte medlemsstat kan fastslå sit ansvar under hensyn til de i denne konvention fastlagte kriterier.

3. Fastsættelsen af, hvilken stat der er ansvarlig efter disse kriterier, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor asylansøgeren første gang indgiver sin ansøgning til en medlemsstat.

4. Medlemsstaten skal tage stilling til anmodningen om overtagelse senest 3 måneder efter anmodningens forelæggelse. Hvis der ikke foreligger noget svar ved udløbet af denne frist, anses anmodningen om overtagelse for imødekommet.

5. Overførsel af asylansøgeren fra den medlemsstat, hvor der er indgivet asylansøgning, til den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, skal ske senest en måned efter, at anmodningen om overtagelse er blevet imødekommet, eller en måned efter afslutningen af udlændingens eventuelle appel af afgørelsen om overførsel, hvis denne procedure har opsættende virkning.

6. Der kan inden for rammerne af artikel 18 fastsættes yderligere bestemmelser om de nærmere enkeltheder med hensyn til overtagelse.

ARTIKEL 12

Indgiver en asylansøger, der befinder sig på en medlemsstats område, en asylansøgning til den anden medlemsstats kompetente myndigheder, påhviler det den medlemsstat, på hvis område ansøgeren befinder sig, at fastsætte, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Den medlemsstat, på hvis område ansøgeren befinder sig, underrettes straks af den medlemsstat, der har fået forelagt ansøgningen, og betragtes derefter ved anvendelsen af denne konvention som den medlemsstat, asylansøgningen er indgivet til.

ARTIKEL 13

1. Tilbagebetaling af en asylansøger i de tilfælde, der er nævnt i artikel 3, stk. 7, og artikel 10, foregår efter følgende regler:

- a) Anmodning om tilbagebetaling skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den anmodede stat kan fastslå, at den er ansvarlig i overensstemmelse med artikel 3, stk. 7, og artikel 10.
- b) Den stat, der anmodes om tilbagebetaling, skal give svar på anmodningen senest 8 dage efter forelæggelsen af anmodningen. Staten er forpligtet til faktisk at tilbagebetale asylansøgeren så hurtigt som muligt og senest én

måned efter, at den har givet tilsagn om tilbagebetaling.

2. Der kan inden for rammerne af artikel 18 fastsættes yderligere bestemmelser om de nærmere enkeltheder med hensyn til tilbagebetaling.

ARTIKEL 14

1. Medlemsstaterne udveksler gensidigt:

- oplysninger om love eller andre retsfor skrifter eller national praksis, som gælder med hensyn til asyl,
- statistiske oplysninger vedrørende den månedlige tilgang af asylansøgere og deres fordeling efter nationalitet. Disse oplysninger fremsendes hver tredje måned via Generalsekretariatet for Rådet for De Europæiske Fællesskaber, som sørger for videresendelse til medlemsstaterne, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.
- 2. Medlemsstaterne kan gensidigt udveksle:
 - generelle oplysninger vedrørende nye tendenser med hensyn til asylansøgninger,
 - generelle oplysninger vedrørende forholdene i asylansøgernes oprindelige hjemland eller seneste opholdsland.

3. Ønsker den medlemsstat, der fremsender de i stk. 2 nævnte oplysninger, at disse skal holdes fortrolige, skal de øvrige medlemsstater overholde dette.

ARTIKEL 15

1. Medlemsstaterne meddeler enhver medlemsstat, der anmoder herom, de individuelle oplysninger, som er nødvendige for

- at fastslå, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning;
- at behandle asylansøgningen;
- at gennemføre enhver forpligtelse efter denne konvention.
- 2. Disse oplysninger må kun vedrøre:
 - asylansøgerens og dennes eventuelle familiemedlemmers identitet (efternavn, fornavn, (evt. tidligere navn), kaldenavn eller pseudonym, (nuværende og tidligere) nationalitet, fødselsdato og fødested);
 - identitetspapirer og rejselegitimation (referencenumre, gyldighedsperiode, udstedel-

sesdato, udstedende myndighed, udstedelsessted osv.);

- øvrige oplysninger, der er nødvendige for fastslåelsen af ansøgerens identitet;
- opholdssteder og rejseruter;
- opholdstilladelser eller visa udstedt af en medlemsstat;
- stedet, hvor ansøgningen er indgivet;
- dato for en eventuel indgivelse af en tidligere asylansøgning, dato for indgivelse af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og eventuelt indholdet af den trufne afgørelse.

3. En medlemsstat kan desuden anmode en anden medlemsstat om at meddele de grunde, som asylansøgeren har fremført for sin ansøgning, og i givet fald grundene til statens afgørelse i sagen. Den adspurgte medlemsstat tager stilling til, om den kan efterkomme den forelagte anmodning. Under alle omstændigheder er asylansøgerens samtykke en betingelse for udlevering af oplysningerne.

4. Denne udveksling af oplysninger sker på foranledning af en medlemsstat og kan kun formidles af de myndigheder, som hver medlemsstat har udpeget og meddelt det i artikel 18 nævnte udvalg.

5. Disse oplysninger må kun anvendes til de i stk. 1 anførte formål. De må kun meddeles de myndigheder og retsinstanser i hver medlemsstat, der har til opgave

- at fastslå, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen,
- at behandle asylansøgningen.
- at gennemføre enhver forpligtelse efter denne konvention.

6. Den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, påser, at de er korrekte og ajourførte.

Viser det sig, at den pågældende medlemsstat har meddelt urigtige oplysninger, eller oplysninger som ikke burde have været meddelt, underrettes modtagermedlemsstaterne straks herom. Disse skal berigtige eller tilintetgøre oplysningerne.

7. En asylansøger har ret til efter anmodning at blive gjort bekendt med de oplysninger, der er blevet udvekslet vedrørende ham, så længe de står til rådighed.

Konstaterer han, at disse oplysninger er urigtige, eller at de ikke burde have været meddelt, har han ret til at kræve, at de berigtiges eller tilintetgøres. Denne ret udøves på de i stk. 6 nævnte betingelser.

8. De berørte medlemsstater registrerer fremsendelsen og modtagelsen af de udvekslede oplysninger.

9. Disse oplysninger opbevares ikke længere, end det er nødvendigt af hensyn til formålet med deres udveksling. Den berørte medlemsstat undersøger på et passende tidspunkt, om det er nødvendigt at opbevare dem.

10. De indsendte oplysninger skal i hvert fald nyde mindst den samme beskyttelse, som modtagerlandet giver oplysninger af lignende art.

11. Hvis oplysningerne ikke undergives elektronisk databehandling, men behandles på anden måde, skal hver medlemsstat træffe passende foranstaltninger med henblik på overholdelsen af denne artikel ved effektiv kontrol. Råder en medlemsstat over en kontrolinstans som nævnt i stk. 12, kan den pålægge denne instans at udføre kontrollen.

12. Ønsker en eller flere medlemsstater at datamatisere behandlingen af nogle eller alle de i stk. 2 og 3 nævnte oplysninger, må dette kun ske, hvis alle de berørte lande har vedtaget lovgivning vedrørende sådan databehandling til gennemførelse af principperne i Strasbourgkonventionen af 28. februar 1981 om beskyttelse af personer med hensyn til automatisk behandling af data af personlig karakter, og disse lande har henlagt til en passende national instans at føre uafhængig kontrol med behandlingen og udnyttelsen af de data, der er videregivet i henhold til nærværende konvention.

ARTIKEL 16

1. Enhver medlemsstat kan fremlægge forslag for det i artikel 18 nævnte udvalg med henblik på revision af denne konvention i det øjemed at fjerne eventuelle vanskeligheder i forbindelse med dens gennemførelse.

2. Viser det sig, at det er nødvendigt at foretage en revision eller en ændring af denne konvention af hensyn til virkeliggørelsen af målene i artikel 8 A i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, når den-

ne virkeliggørelse især vedrører indførelsen af en harmoniseret asylpolitik og en fælles visumpolitik, indkalder den medlemsstat, der har formandskabet i Rådet for De Europæiske Fællesskaber, til et møde i det i artikel 18 nævnte udvalg.

3. Revisionen eller ændringen af denne konvention vedtages af det i artikel nævnte udvalg og træder i kraft i overensstemmelse med artikel 22.

ARTIKEL 17

1. Møder en medlemsstat større vanskeligheder, der skyldes en grundlæggende ændring af de omstændigheder, der ligger til grund for indgåelsen af denne konvention, kan denne medlemsstat forelægge spørgsmålet for det i artikel 18 nævnte udvalg, således at dette kan fremsætte forslag for medlemsstaterne om foranstaltninger til imødegåelse af situationen eller vedtage den nødvendige revision eller ændring af denne konvention, idet denne revision eller ændring træder i kraft på betingelserne i artikel 16, stk. 3.

2. Foreligger den i stk. 1 nævnte situation stadig efter seks måneder, kan udvalget, der træffer afgørelse i henhold til artikel 18, stk. 2, tillade, at den medlemsstat, der er berørt af denne forandring, midlertidigt suspenderer anvendelsen af konventionens bestemmelser, uden at denne suspension kan være til hinder for gennemførelsen af målene i artikel 8 A i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab eller stride mod andre af medlemsstaternes internationale forpligtelser.

3. Har udvalget ikke forinden kunnet nå til enighed, fortsætter det, så længe den i stk. 2 nævnte suspension er i kraft, sit arbejde med henblik på at revidere denne konventions bestemmelser.

ARTIKEL 18

1. Der nedsættes et udvalg bestående af en regeringsrepræsentant fra hver medlemsstat.

Formandskabet i dette udvalg varetages af den medlemsstat, der har formandskabet i Rådet for De Europæiske Fællesskaber.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber kan deltage i drøftelserne i udvalget og de i stk. 4 nævnte arbejdsgrupper.

2. Udvalget har til opgave på anmodning af en eller flere medlemsstater at behandle ethvert generelt spørgsmål vedrørende anvendelsen og fortolkningen af denne konvention.

Udvalget fastlægger de foranstaltninger, der er nævnt i artikel 11, stk. 6, og artikel 13, stk. 2, og meddeler den i artikel 17, stk. 2, nævnte tilladelse.

Udvalget vedtager i henhold til artikel 16 og 17 ændringer eller revisioner af denne konvention.

3. Udvalget træffer sine afgørelser med enstemmighed, undtagen når det træffer afgørelse i henhold til artikel 17, stk. 2, i hvilket tilfælde det vedtager afgørelsen med et flertal på to tredjedele af dets medlemmers stemmer.

4. Udvalget udarbejder sine procedureregler og kan nedsætte arbejdsgrupper.

Generalsekretariatet for Rådet for De Europæiske Fællesskaber varetager sekretariatsopgaverne for udvalget og arbejdsgrupperne.

ARTIKEL 19

For så vidt angår Kongeriget Danmark gælder denne konvention ikke for Færøerne og Grønland, medmindre Kongeriget Danmark fremsætter anden erklæring. En sådan erklæring kan fremsættes til enhver tid ved meddelelse til Irlands regering, som underretter regeringerne i de øvrige medlemsstater herom.

For så vidt angår Den Franske Republik gælder bestemmelserne i denne konvention kun for Den Franske Republiks europæiske område.

For så vidt angår Kongeriget Nederlandene gælder bestemmelserne i denne konvention kun for Kongeriget Nederlandenes europæiske område.

For så vidt angår Det Forenede Kongerige gælder bestemmelserne i denne konvention kun for Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland. De gælder ikke for de europæiske områder, for hvilket Det Forenede Kongerige er ansvarlig for udenrigsanliggender, medmindre Det Forenede Kongerige fremsætter anden erklæring. En sådan erklæ-

ring kan fremsættes til enhver tid ved meddelelse til Irlands regering, som underretter regeringerne i de øvrige medlemsstater herom.

ARTIKEL 20

Der kan ikke tages forbehold over for denne konvention.

ARTIKEL 21

1. Denne konvention er åben for tiltrædelse for enhver stat, der bliver medlem af De Europæiske Fællesskaber. Tiltrædelsesdokumenterne vil blive deponeret hos Irlands regering.

2. Den træder i kraft for enhver stat, der tiltræder den, den første dag i den tredje måned efter deponeringen af tiltrædelsesdokumentet.

ARTIKEL 22

1. Denne konvention skal ratificeres, accepteres eller godkendes. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenterne deponeres hos Irlands regering.

2. Irlands regering underretter regeringerne i de øvrige medlemsstater om deponeringen af ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenterne.

3. Denne konvention træder i kraft den første dag i den tredje måned, efter at den sidste signatarstat har deponeret sit ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.

Den stat, hvor ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenterne er deponeret, skal underrette medlemsstaterne om datoen for denne konventions ikrafttræden.

Bilag 2

Ministrene noterede sig udkastet til konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater.

Ministrene noterede sig,

- at elleve medlemsstater kunne undertegne konventionen;
- en erklæring fra den danske minister om, at Danmark ikke for øjeblikket kunne undertegne nævnte konvention, men at han agtede at fortsætte sine bestræbelser med henblik på, at Danmark ligeledes kan undertegne konventionen.

Ministrene for de elleve øvrige medlemsstater besluttede derfor at undertegne konventionen, og hvis Danmark ikke undertegner konventionen inden den 7. december 1990, vil de fleste af medlemsstaterne undertegne en konvention, hvori disse medlemsstater er de kontraherende parter.

Ministrene vedtog at optage følgende erklæringer i konferencens protokol:

1. Parterne erklærer herved, at de for at sikre, at asylansøgere gives tilstrækkelige garantier, vil lade den mulighed stå åben at udvide samarbejdet i henhold til denne konvention til andre stater ved at lade dem indgå forpligtelser i lighed med de i denne konvention fastsatte ved hjælp af passende instrumenter.

2. Medlemsstaterne er af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at supplere artikel 15, stk. 6, med en bestemmelse om, at der kun må meddeles oplysninger, der er opnået på lovlig

vis og i god tro, da dette er en selvfølgelighed, som det ikke er nødvendigt at præcisere.

3. Medlemsstaterne er enige om årligt at forelægge udvalget en rapport om deres egen kontrol med, at de oplysninger, der er omhandlet i artikel 15, anvendes til de fastsatte formål.

4. Medlemsstaterne noterer sig, at det ikke er udelukket at anvende andre muligheder i henhold til folkeretten, hvis det ikke er muligt at nå til enighed om revision af konventionen i henhold til artikel 17, stk. 2.

5. Medlemsstaterne er af den opfattelse, at denne konvention, i tilfælde af at den suspenderes på foranledning af en medlemsstat i henhold til artikel 17, fortsat gælder i forholdet mellem de øvrige medlemsstater.

6. Medlemsstaterne er af den opfattelse, at udkastet til konventionen om overskridelse af EF-medlemsstaternes ydre grænser har nær sammenhæng med andre instrumenter, som er nødvendige til gennemførelse af EØF-Traktatens artikel 8 A, og især med konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af EF-medlemsstaterne. Medlemsstaterne understreger, at det er nødvendigt at intensivere arbejdet med nævnte udkast, således at det kan afsluttes inden udgangen af 1990. Konventionen om overskridelse af medlemsstaternes ydre grænser bør træde i kraft hurtigst muligt efter ikrafttrædelsen af nærværende konvention.

7. Forbundsrepublikken Tyskland erklærer, at Den Tyske Demokratiske Republik ikke er udland i forhold til Forbundsrepublikken Tyskland.

Med henvisning til den erklæring fra regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende begrebet »tyske statsborgere«, der er knyttet som bilag til EØF-Traktaten af 25. marts 1957 gør Forbundsrepublikken Tyskland

opmærksom på, at nærværende konvention ikke gælder for tyskere i ovennævnte erklærings betydning.

8. Da det drejer sig om et spørgsmål, der vedrører de tolv lande, går Nederlandene principielt ud fra, at godkendelsesproceduren ikke indledes i hovedstæderne, før Danmark også har undertegnet konventionen. I alle tilfælde indleder Nederlandene ikke denne procedure, før Danmark har undertegnet den.

9. Nederlandene erklærer, at for så vidt angår begrebet »asylansøgning« er landet af den opfattelse, at anvendelsen af ordene »anmoder en medlemsstat om beskyttelse« betyder, at der ved indgivelsen af en asylansøgning er tale om en udlænding, som under påberåbelse af sin status som flygtning anmoder om at få tilladel-

se til ophold i denne egenskab i den pågældende medlemsstat.

10. Kongeriget Spanien erklærer, at hvis Det Forenede Kongerige i overensstemmelse med konventionens artikel 19 beslutter at udvide konventionens anvendelsesområde til også at omfatte Gibraltar, finder en sådan anvendelse sted, uden at det berører den spanske holdning i forbindelse med striden med Det Forenede Kongerige om suveræniteten over landtangen.

Originalen til denne protokol, som den er undertegnet af konferencens formand og sekretær, vil blive deponeret med konventionen hos Irlands regering.

Et eksemplar af denne protokol vil blive sendt til signatarstaterne.

Justitsministeriets lovbekendtgørelse nr. 462 af 26. juni 1987

Bekendtgørelse af udlændingeloven

Herved bekendtgøres udlændingelov, jfr. lovbekendtgørelse nr. 90 af 26. februar 1986 med de ændringer, der følger af lov nr. 686 af 17. oktober 1986.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold i Danmark

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, som er nævnt i stk. 3 (EF-reglerne), kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen.

Stk. 2. De begrænsninger, der følger af kapitlerne 3-5, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af De europæiske Fællesskabers regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen. I dette tidsrum fradrages dog den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet nordisk land.

§ 4. Andre udlændinge skal have visum for at indrejse og opholde sig i Danmark.

Det samme gælder udlændinge, som har indrejseforbud, jfr. § 32.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

Stk. 3. Visum kan gives til en eller flere indrejser med ret til indtil i alt 3 måneders ophold inden for et nærmere fastsat tidsrum.

§ 5. Udlændinge, der ikke er statsborgere i et andet nordisk land, jfr. § 1, må kun opholde sig i Danmark ud over de i §§ 2-4 angivne tidsrum, såfremt de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland.

Stk. 3. Opholdstilladelse kan nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Stk. 4. *Stk. 1* og *2* finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, som ikke befinder sig her i landet, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Stk. 5. Til en udlænding, der er afvist eller udvist i henhold til § 48, *stk. 2*, gives der kun opholdstilladelse efter *stk. 4*.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale.

§ 9. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til:

- 1) En udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret.
- 2) En udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person.
- 3) Mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver.
- 4) Forældre over 60 år til et dansk eller nordisk barn eller et barn med opholdstilladelse efter §§ 7-8.
- 5) Forældre over 60 år til en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse. Opholdstilladelse kan dog i almindelighed kun gives, hvis ansøgeren ikke har andre børn i hjemlandet, som kan påtage sig forsørgelsen.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til andre udlændinge:

- 1) Hvis udlændingen uden for de i *stk. 1* nævnte tilfælde har nær familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person.

- 2) Hvis udlændingen uden for de i § 7, *stk. 1* og *2*, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.
- 3) Hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen.
- 4) Hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter *stk. 1*, nr. 4-5, eller *stk. 2*, nr. 1, kan betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter *stk. 1* og *stk. 2*, nr. 1 og nr. 3-4, skal være opnået inden indrejsen. Justitsministeren kan dog fastsætte regler om, i hvilke tilfælde ansøgning om opholdstilladelse kan indgives her i landet.

§ 10. Uanset bestemmelserne i §§ 6-9 kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse:

- 1) hvis udlændingen er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 1, jfr. §§ 22, nr. 2-3, eller 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 2-4, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4, eller
- 3) hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 2. Til udlændinge, som har indrejseforbud, jfr. § 32, kan opholdstilladelse kun gives efter reglerne i §§ 7-8.

§ 11. Opholdstilladelse gives med henblik på varigt eller midlertidigt ophold her i landet. En opholdstilladelse kan tidsbegrænses.

Stk. 2. Er opholdstilladelse givet med henblik på varigt ophold, kan en tidsbegrænsning ikke udstrækkes ud over 5 år fra den dag, hvor udlændingen med lovligt ophold tog fast bopæl her i landet. En tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage den efter § 19.

Stk. 3. For udlændinge med opholdstilladelse efter § 6 gælder dog reglen i artikel 7, stk. 2, i De europæiske Fællesskabers Råds direktiv nr. 360 af 15. oktober 1968.

§ 12. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelse-ernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2 Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rute fart eller iøvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse:

- 1) Statsborgere i et andet nordisk land, jfr. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge, der har tidsbegrænset opholdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelse-ernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget herfor, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredjet land.

§ 18. En opholdstilladelse bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 gælder dog ikke, hvis udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 2 år.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejelegitimation, jfr. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udsenderlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholds-

tilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 finder ikke anvendelse på en udlænding, som er omfattet af §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, og som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 2 år.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 5. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26 tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4 Udvisning

§ 22. Udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 7 år, og udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7-8 kan kun udvises, hvis:

- 1) Udvisning findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.
- 2) Udlændingen vedholdende har begået grov kriminalitet.
- 3) Udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet.

§ 23. Udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 4 år, kan kun udvises:

- 1) Af de i § 22 nævnte grunde.
- 2) Hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og udlændingens forhold begrundet en nærliggende fare for, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå forbrydelser.
- 3) Hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises:

- 1) Af de i §§ 22 eller 23 nævnte grunde.
- 2) Hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, som kan medføre fængsel i 2 år eller derover, og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet. En udlænding, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år, kan dog kun udvises af denne grund, såfremt udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.
- 3) Hvis en udlænding, der med lovligt ophold har fast bopæl her i landet, idømmes højere straf end hæfte eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og hvis der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt er bestemte grunde til at antage, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser.
- 4) Hvis en udlænding, der ikke er omfattet af nr. 3, idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der kan medføre højere straf end hæfte.

- 5) Hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 25. En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end de sidste 2 år, kan desuden udvises, hvis udlændingen helt eller delvis ernærer sig på ulovlig vis.

Stk. 2. En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end det sidste år, kan desuden udvises:

- 1) Hvis udlændingen på grund af alkoholmisbrug jævnligt har givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse af ro og orden.
- 2) Hvis udlændingen ulovligt besidder eller bruger euforiserende stoffer.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der foruden til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet, tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 2) udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere,
- 3) udlændingens tilknytning til landet i øvrigt, herunder at udlændingen er kommet hertil som barn eller ganske ung og dermed helt eller delvis har haft sin opvækst her i landet,
- 4) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 5) risikoen for, at udlændingen vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

§ 27. De i §§ 11, stk. 2, 1. pkt., 17, stk. 1, 3. pkt., 18, stk. 2, 19, stk. 2, og 22-25 nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 3. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere

domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises ved indreisen:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum, jfr. § 4, stk. 1, 2. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om pas, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7. Statsborgere i et andet nordisk land kan dog kun afvises af denne grund, såfremt de indrejser fra et ikke-nordisk land, jfr. § 39, stk. 4.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.
- 4) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemreisen. Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Afvisning efter stk. 1 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indreisen. Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2, kan dog efter indreisen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 5.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

§ 29. En ikke-nordisk udlænding, som må antages at ville rejse videre til et andet nordisk land, skal afvises ved indreisen, hvis den pågældende har modtaget indrejseforbud fra et sådant land og ikke har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og det eller de andre nordiske lande, hvortil den

pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 2. En ikke-nordisk udlænding, som må antages at ville rejse videre til et andet nordisk land, kan afvises ved indrejsen til Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det nordiske land, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 3. Afvisning efter stk. 1 og 2 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 finder ikke anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videre sendelse til et sådant land.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelse i henhold til § 7, stk. 2 eller stk. 4, jf. stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tiladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og skal i så fald udløbe en 1. januar eller en 1. juli.

Stk. 2. Bestemmelse om indrejseforbud kan træffes i forbindelse med en beslutning

om afvisning efter § 28, stk. 2, jfr. stk. 1, nr. 4 eller 5.

Stk. 3. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, skal udlevere udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 4. Når omstændighederne taler derfor, kan et indrejseforbud senere ophæves. Et ved dom meddelt indrejseforbud kan dog, medmindre der gives udlændingen opholdstilladelse efter §§ 7-8, tidligst ophæves 2 år efter udrejsen, jfr. dog § 50.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter § 24, nr. 5, eller efter § 25 skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglen i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 2. Fristen må, bortset fra påtrængende tilfælde, ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet en udrejsefrist efter reglerne i stk. 2. Fristen regnes fra dommens afsigelse eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved denne, fra dens forkyndelse.

Stk. 5. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises eller afvises, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 1, jfr. §§ 22, nr. 2-3, eller 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 2-4.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning eller for udvisning efter § 24, nr. 5, og § 25, kan politiet bestemme, at en udlænding, som ikke har fast bopæl her i landet, skal underkastes frihedsberøvelse. Det samme gælder med hensyn til udvisning efter § 22, nr. 1, § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 1, og § 24, nr. 1, jfr. § 22, nr. 1, selv om udlændingen har fast bopæl her i landet. En udlænding kan endvidere frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Direktoratet for Udlændinges bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 2, 3. pkt. Det samme gælder den udlænding, der gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægger hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv, jf. § 42 a, stk. 2, 4. pkt.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 758 og 759 finder tilsvarende anvendelse. Under frihedsberøvelsen finder retsplejelovens §§ 770-776 og 778 anvendelse med de fornødne lempelser.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter friheds-

berøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændinge er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning eller udvisning.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Justitsministeren fastsætter regler om, ved hvilke grænseovergangssteder, havne og lufthavne ind- og udrejse kan finde sted.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstning her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 3. I forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol har kontrolmyndigheden ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter justitsministerens bestemmelse kan godkendes som rejseselegitimation.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejseselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet.

Stk. 3. Passet eller rejseselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrol og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Justitsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Justitsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejseselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Rejseselegitimation kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejseselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven.

Stk. 2. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jfr. retsplejelovens § 1018.

Stk. 3. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitler 72 og 73 finder anvendelse i samme omfang som i statsadvokatsager.

§ 41. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sik-

kerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til §§ 7-8 er taget under behandling, får foreløbig udgifterne til underhold dækket af Direktoratet for Udlændinge. Dette gælder dog ikke, såfremt udlændingen selv har tilstrækkelige midler til dækning heraf.

Stk. 2. Direktoratet for Udlændinge tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1. Dette kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors. Direktoratet for Udlændinge kan bestemme, at en i stk. 1 nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold, skal tage ophold efter Direktoratets nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægge hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv.

§ 43. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings ophold og udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Stk. 2. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten at sørge for udlændingens udrejse, såfremt udlændingen bliver afvist efter reglerne i kapitel 5. De har endvidere pligt til at

erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse.

Stk. 3. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 4. Krav efter stk. 1-3 tillægges udpantringsret.

§ 44. Justitsministeren kan fastsætte regler om gebyrer for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse, visum og dansk rejselegitimation til udlændinge.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af justitsministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af §§ 46 a-50 og 51, stk. 2, 2. pkt., af Direktoratet for Udlændinge.

Stk. 2. Direktoratets afgørelser kan, bortset fra de i § 53 a nævnte afgørelser, påklages til justitsministeren.

§ 46 a. Afgørelse om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, træffes af justitsministeren.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jfr. §§ 28, stk. 1, og 29, stk. 1-2, og afgørelser om iværksættelse af foranstaltning

ger efter §§ 30, 34 og 36 kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren, hvis afgørelser kan påklages til justitsministeren.

Stk. 2. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af §§ 7-8, træffes afgørelse om afvisning af Direktoratet for Udlændinge efter reglerne i kapitel 5. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 behandles ikke, før der er taget stilling til, om den pågældende udlænding skal afvises eller udvises efter § 24, nr. 5, og er udrejst af landet. Udlændingen må dog ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. Afgørelse om udsendelse træffes af Direktoratet for Udlændinge. Træffer Direktoratet afgørelse om afvisning eller udvisning og udsendelse, kan afgørelsen påklages til justitsministeren, jfr. § 46, stk. 2. En sådan klage til justitsministeren har ikke opsættende virkning. Træffer Direktoratet for Udlændinge ikke afgørelse om afvisning eller udvisning og udsendelse, skal udlændingen gøres bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 1, jfr. §§ 22, nr. 2-3, eller 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 2-4. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jfr. § 32, stk. 1.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 a finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved be-

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven

handlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat inden 6 måneder efter dommen, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jfr. § 26, forlange, at spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbringes for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom skal være fremsat senest 3 måneder før det tidspunkt, hvor udvisningen kan forventes iværksat. Såfremt udvisningen opretholdes, kan spørgsmålet efter 6 måneders forløb på ny én gang indbringes for retten, dog tidligst 1 år og senest 6 måneder før det tidspunkt, hvor udvisningen kan ventes iværksat.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 36, stk. 2, 2. pkt., og § 37, stk. 3 og 6, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til

afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med henblik på varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 3-5,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 24, nr. 5, af en udlænding, som er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Direktoratet for Udlændinge, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal op-

retholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Der oprettes et flygtningenævn bestående af en formand og et af justitsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer. Ved nævnets behandling af en sag medvirker der foruden formanden eller en af næstformændene 6 medlemmer, heraf 3 medlemmer beskikket efter indstilling fra henholdsvis socialministeren, udenrigsministeren og Advokatrådet samt 2 medlemmer beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Endvidere medvirker der foruden formanden eller en af næstformændene 6 medlemmer ved drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v., herunder retningslinier for, hvilke grupper af sager der behandles efter bestemmelsen i stk. 3.

Stk. 3. En sag, der ikke er af principiel karakter, kan behandles af formanden eller en af næstformændene, et af de medlemmer, der er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, og et af de medlemmer, der er udpeget af ministerierne, såfremt:

- 1) klagen må anses for at være åbenbart grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1,
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument eller
- 4) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 3, kan henvises til behandling under medvirken af de medlemmer, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 5. Formanden og næstformændene, der skal være dommere, beskikkes af justitsministeren, der også beskikker de øvrige medlemmer, heraf et antal medlemmer efter indstilling fra henholdsvis socialministeren, udenrigsministeren, Advokatrådet og Dansk Flygtningehjælp. Beskikkelserne gælder for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Direkto-

ratet for Udlændinge har truffet om følgende spørgsmål, jfr. dog stk. 3:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7-8.
- 2) Bortfald efter § 17 og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7-8.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.

Stk. 2. Påklages en afgørelse som nævnt i stk. 1, har klagen opsættende virkning.

Stk. 3. Direktoratet for Udlændinge kan, efter at sagen har været forelagt for Dansk Flygtningehjælp, bestemme, at afgørelsen i en sag, hvor ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, ikke kan indbringes for Flygtningenævnet.

Stk. 4. Direktoratet for Udlændinges afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1-3.

§ 53 b. Direktoratet for Udlændinge underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Direktoratet har truffet bestemmelse herom efter reglen i § 53 a, stk. 3. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Direktoratet for Udlændinge sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 3. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 2 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig. Sager, der behandles efter § 53, stk. 3, kan behandles skriftligt i det omfang, der er enighed herom.

Stk. 2. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jfr. dog stk. 1, 3. pkt. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 3. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 4. Justitsministeren fastsætter Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, der har opholdstilladelse i medfør af §§ 7-8, skal der indhentes en udtalelse fra Flygtningenævnet.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1 og § 65, stk. 3, 2. pkt., gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jfr. retsplejelovens kapitel 31.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land.
- 2) Indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
- 3) Opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse.
- 4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med samme straf som i stk. 1 anført straffes den, som beskæftiger en udlæn-

ding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 3. Den, der forsæligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. På samme måde straffes den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i Danmark med henblik på herfra at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34 eller § 42 a, stk. 2, 3. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, og § 42 a, stk. 2, 4. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 3, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 2, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller hæfte for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Er en overtrædelse begået af et aktieselskab, anpartsselskab, andelselskab eller lignende, kan bødeansvar pålægges selskabet som sådant.

§ 62. Sager om overtrædelse af denne lov behandles som politisager. Retsmidlerne i retsplejelovens kapitler 72 og 73 kan anvendes i samme omfang som i statsadvokatsager.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jfr. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. De beføjelser, som ved denne lov er tillagt Direktoratet for Udlændinge, udøves indtil den 1. januar 1984 af rigspolitechefen, tilsynet med udlændinge.

§ 65. Fra den 10. juni 1983 kan udlændinge, som efter idømt frihedsstraf er udvist efter de hidtidige regler, jfr. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973 § 4, stk. 1, nr. 3, jfr. § 2, stk. 1, nr. 5 eller 6, såfremt udrejsen ikke er iværksat inden den 10. juni 1983, forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om beslutningens ophævelse for retten til afgørelse efter denne lovs kapitel 4. Politiet skal snarest underrette de pågældende udlændinge om denne ret og om reglen i stk. 2.

Stk. 2. Begæring efter stk. 1 skal fremsættes inden 4 uger efter, at udlændingen er gjort bekendt med adgangen til at indbringe beslutningen for retten.

Stk. 3. Sagen indbringes for den domstol, der har truffet afgørelse i straffesagen i 1. instans. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. Rettens afgørelse om, hvorvidt beslutningen skal opretholdes eller ophæves, træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 4. Begæres en beslutning om udvisning indbragt for retten, jfr. stk. 1, udsættes beslutningens udførelse. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 36, stk. 2, 2. pkt., og § 37, stk. 3 og 6, finder tilsvarende anvendelse.

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og

Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 232 af 6. juni 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹⁾

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.²⁾

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler. § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.⁴⁾

§ 4

Forslag om revision af loven fremsættes for Folketinget i folketingsåret 1987-88.

Justitsministeriet, den 26. juni 1987

ERIK NINN-HANSEN

/Walsted Hansen

1) Bekendtgjort i Lovtidende den 13. juni 1985.

2) Bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985.

3) Bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.

4) Ved § 1, nr. 11, indsattes § 59 a i udlændingelov, jf. lovbekendtgørelse nr. 90 af 26. februar 1986.